

ARGENTINAI MAGYAR HÍRLAP

Ifjúsági rovattal

L. MONTEVERDE 4251
(1636) OLIVOS
BS. AIRES - ARGENTINA

PERIÓDICO HÚNGARO DE LA ARGENTINA
CON SECCIÓN EN CASTELLANO

V. évf. 55. sz.
2009. OKTÓBER
(LXXX. évf. 15.861. sz.)

Szerk. megj.: Alábbi írás igen ajánlatos, hasznos olvasmány az argentinai magyar kolónia minden korosztálya részére.

Csapó Endre (Sydney):

„A magyar nép ezer évvel ezelőtt elhatározta, hogy megmarad. Megmarad mint állam, és megmarad mint nyelv. Megmaradtunk.”

(Nemeskürty István 2000. január 3)

Melbourne is elhatározta... (*)

A magyar történelemnek általában epizodikus, de időnként hűsbavágóan fájdalmas, veszteséges esete a nép szétáramlása, csoportjainak leszakadása, legyen az rabszírjafűzés, gályarabság, gulágra hurcolás vagy emigráció. Irodalmunkban külön fejezet őrzi a hazátlanság lelki kerveiből fakadó szavakat, dallamot.

Történelmünk legnagyobb, legnépesebb magyar emigrációját a II. Világháború hozta létre, pontosabban annak következtében az országra zúdított kommunizmus, amiből a kétségbeesett kiszabadulási kísérlet leverése további tömeges szétáramlást okozott. Ehhez járult a Kárpát-medence szétosztott részeiből kivándorló tízezrek emigrációja. Aki nem önszántából, nem kalandvágyból, szerencsevadászból távozik el szülőföldjéről, hanem ráért csapásként, az lelkiileg nem szakad el, megőrzi magyarságtudatát, viszi magával az ország képét, őrzi nyelvét, kultúráját, irodalmát, hagyományait, megtartja a régi szokásokat, hiszen ez ad neki nyihet és megnyugvást. Lakását a magyar népművészet, képzőművészet, festészet tárgyaival díszíti, más szóval megteremtí magának házon belül azt a környezetet, amit megszokott, megszeretett korábbi életében.

Azt mondja a közmondás - szívet cseréljen az, aki hazát cserél. Ez azt sugallja, hogy nem szeretem már a régit, mert az újat kell szeretni. Ez nem így működik. A lelki kötődés nem enged ilyen könnyed cserébet. Hűbben közelíti meg a költő, **Szász Károly**, a honfájdalmat:

*Hirt se hallok már felőled,
Erdős-völgyes szép hazám!
Most, hogy távol vagyok tőled,
Most szeretlek igazán.*

Azok közül, akik magyar feladatot végeznek idegenben, sokan feltehetik a kérdést: foglalkoznék-e ilyen dolgokkal, ha otthon maradok? Bizonyára nem. Ideérkezésünket követően ugye milyen hamar kiadtunk újságot, írtunk, alapítottunk színtársulatot, dalárdát, egyesületet, magyar egyházközséget - jobbadán amatőr alapon, tanult hozzáértés híján. Ahogy lehet - de tenni kell! - alapon.

Kezdetben kerestük egymást, népes összejöveteleken. Az volt a kockázat, hogy nem kapunk helyet, mert későn érkezünk. Megismertük egymást, megbeszéltük, hogy legközelebb ismét találkozzunk. Kialakultak baráti társaságok, összejöttünk, hogy kicseréljük tapasztalatainkat, hol lehet jobb állást kapni, hogy lehet saját házhoz jutni. Egyszóval megélhetési fontossága volt a magyar összejöveteleknek. Később inkább a szórakozás adott vonzást, együtt lenni honfitársakként.

Előállt az igény a megerősödött egyesületek részéről saját ingatlan létrehozására. Ebben az irományban nem térünk ki arra, hogy mikor, hogyan és kik létesítettek több-kevesebb sikerrel összejövetelre alkalmas épületet. Itt most csak a Melbourne-i Magyar Központ kerül fókuszba, mert

ennek az írásnak a tárgya az idén februárban megtartott „HUNGAROFEST 2009”, nem tételes beszámolóként, inkább csak mint egy áttekintő meglátás arról, hogy miként jön létre olyan népes összejövetel, ami - a látogatottság számát tekintve - ma már elképzelhetetlen egyebütt az emigrációban, sőt ami Magyarországon is ritkaságszámba megy.

A titok vélhetően a Magyar Központ impozáns méreteiben van, és az ahhoz mérten nagyszámú önkéntesek áldozatkészségében. Ami rendkívüli, ott kell keresni az alkotást megálmodó kezdeményezőt. Itt két magyar úr méretes telek adományozása indította el egy ugyancsak lelkes magyar csapat tettekkészségét, amiből megindult az építkezés. Létrejött az „ország”, aminek alapján Melbourne magyarsága megtehetette - amiről Nemeskürty szolt -, hogy „elhatározza a megmaradást”.

Ezt így igazán csak ma érzékeljük, négy évtized után, amikor a Hungarofest népes közönsége három napon át jól szervezett kulturális vendéglátásban részesül, illetve részesíti önmagát. Közel kétezer embert három napon át étkeztettek, szórakoztattak, láttak el igényes és népszerű kulturális jelenetekkel. Látogathatták a magyar népművészet remek alkotásait, ismerkedhettek a magyar különlegességekkel, mint a kemencében sült kenyér, a kürtöskalács. Volt sakkverseny, komputerszoba, gyermek játszócsoport. A szolgáltatásokat a Magyar Központban „élő” egyesületek tagjai végezték, sütöttek, főztek, kiszolgáltak, mintha mindez szakmájuk lenne. A meg-megtelő szemetesládákat egy „civilben” gyárigazgató üritette folyamatos szolgálatként - például. Annak is példajaként, hogy magyar feladatokban nincs alantas munka.

Mindezeknek koronája, hogy a meglelték jelentős része fiatal volt, nemcsak apró unokák, hanem felnőtt fiatalok, középkorúak, tehát már itt született, itt felnőtt magyarok, akik nem szakadtak el attól az életformától, amit gyermekként - szüleikkel együtt látogatva magyar rendezvényeket - sajátítottak el. Ez is egy Melbourne-i csoda, hiszen mindenhol az a panasz jön, hogy az első és második utódnemzedék, nagyon kis részétől eltekintve, nem jelenik meg magyar rendezvényeken.

Ilyen fiatalság jelenléte teszi lehetővé, hogy magyarországi táncművész, zenekar, énekművész foglalkozik fiatalokkal, és szórakoztatja őket, akik a sok szép magyar nótát, népdalt ismerve, énekelve mulatnak, akárcsak valahol a Kárpát-medencében lennének.

Melbourne-ban nem „hal ki a magyarság”, itt megdől az utógenerációkról terjedő aggodalom.

Utóiratként ide iktatunk egy korábbi cserkészstudósításból egy részt, ami egy kis fénycsóvát vetít a Magyar Központ történetére.

Folyt. a 2. oldal

1956 – 2009

Albert Camus:

A magyarok vére

(1957) (*)

Nem tartozom azok közé, akik azt kívánják, hogy a magyar nép újra fegyvert fogjon, bevesse magát egy eltiprásra ítélt felkelésbe - a nyugati világ szemeláttára, amely nem takarékoskodnék sem tapssal, sem keresztényi könnyel, hanem hazamenne, felvenné házi papucsát, mint a futballszurkolók a vasárnapi kupamérkőzés után.

Túl sok a halott már a stadionban, és az ember csak saját vérével gavalléroskodhat. A magyar vér oly nagy értéke Európának és a szabadságnak, hogy óvnunk kell minden cseppjét.

Azok közé sem tartozom, akik úgy hiszik, alkalmazkodni kell, ha átmenetileg is, bele kell törődni a rémuralomba. Ez a rémuralom szocialistának nevezi magát, nem több jogon, mint ahogyan az inkvizíció hóhérai keresztényeknek mondták magukat.

A szabadság mai évfordulóján szívemből kívánom, hogy a magyar nép néma ellenállása megmaradjon, erősödjön, és a mindenünne támadó kiáltásaink visszhangjával elérje a nemzetközi közvélemény egyhangú bojkottját az elnyomókkal szemben.

És ha ez a közvélemény nagyon is erőtlén és önző ahhoz, hogy igazságot szolgáltatson egy vértanú népnek, ha a mi hangunk túlságosan gyenge, kívánom, hogy a magyar ellenállás megmaradjon addig a pillanatig, amíg keleten az ellenforradalmi állam mindenütt összeomlik ellentmondásainak és hazugságainak súlya alatt.

A legázolt, bilincsbe vert Magyarország többet tett a szabadságért és igazságért, mint bármelyik nép a világon az elmúlt húsz esztendőben. Ahhoz, hogy ezt a történelmi leckét megértse a fület betömő, szemét eltakaró nyugati társadalom, sok magyar vének kellett elhullnia - s ez a vérfolyam most már alvad az emlékezetben.

A magára maradt Európában csak úgy maradhatunk hívek Magyarországhoz, ha soha és sehol el nem áruljuk, amiért a magyar harcosok életüket adták, és soha, sehol - még közvetve sem - igazoljuk a gyilkosokat.

Nehéz minékünk méltónak lenni ennyi áldozatra. De meg kell kísérelnünk, felledve vitáinkat, revideálva tévedéseinket, megsokszorozva erőfeszítéseinket, szolidaritásunkat egy végre egyesülő Európában. Hisszük, hogy valami bontakozik a világban, párhuzamosan az ellentmondás és halál erőivel, amelyek elhomályosítják a történelmet - bontakozik az élet és meggyőzés ereje, az emberi felemelkedés hatalmas mozgalmá, amelyet kultúrának nevezünk, és amely a szabad alkotás és szabad munka terméke.

A magyar munkások és értelmiségiek, akik mellett annyi tehetetlen bánattal állunk ma, tudják mindezt, s ők azok, akik

mindennek mélyebb értelmét velünk megértették. Ezért, ha szerencsétlenségükben osztoztunk - miénk a reményük is. Nyomorúságuk, láncaik és száműzöttségük ellenére királyi örökséget hagytak ránk, amelyet ki kell érdemelnünk: a szabadságot, amelyet ők nem nyertek el, de egyetlen nap alatt visszaadtak nekünk! ■

„1956. október 23 az a nap, amely örökre beírta magát a szabad emberek és nemzetek évkönyveibe. Ez a nap a bátorság, az öntudatra ébredés és a diadal napja. Nincs még olyan nap a történelem kezdete óta, amely világosabban mutatta volna, hogy az ember szabadságvágya örök és elpusztíthatatlan.” (**)

John Fitzgerald Kennedy, USA elnöke 1961-től 1963-i meggyilkolásáig

„Politikai pályafutásom legkeservesebb tapasztalata, hogy a szabad világ 1956-ban a magyar felkelést cserbenhagyta, és ezzel ostobán és gyáván elmulasztotta kijátszani legjobb kártyáját.” (**)

Alekszandr Iszajevics Szolzsenyicin Nobel-díjas orosz író (1918-2008)

(*) Albert Camus (1913-1960), Algírban született francia író-filozófus. *Forrás:* 1956 Gloria Victis, 1956-86, Nemzetőr kiadása, Bécs, 1986.

(**) *Beküldte Nt. Mohácsi László /Debrecen/*

A TARTALOMBÓL:

Különös búcsúztatás	2.o.
Aradi Vértanúk emlékszobor	2.o.
Arg.-magyar keresk. kamara	2.o.
Kína második Tibete	3.o.
Dömötör Gábor ünnepi beszéde	4.o.
MAGYARORSZÁGI HELYZET	5.o.
Vladár P.: A magyarság hajnala	6.o.
Emlék id. Zombory Istvánra	7.o.
A KOLONIA HÍREI	8.-9.o.
Regösök útja: visszhang	HUFI II.
CSEKÉSZBÁL 2009!	HUFI III.
Zsuzsi Svédországban	HUFI IV.
Los hermosos encajes	SP I
Buenos Aires en Budapest	SP I
Bicentenario argentino	SP II
Noticias de Santa Fe	SP II
“Proyecto Babel, la biblioteca”	SP II
Velada armenio-húngara	SP III
Calendario Octubre / Noviembre ..	SP IV

FIGYELEM!

Hivatalos fölszólítás érkezett a magyar kolónia tagjai felé.

Argentína jövőre ünnepli független főnállásának 200. évét. A 100. évfordulóra az Osztrák-Magyar Monarchia egy impozáns emlékművet ajándékozott az argentin államnak: magas márványszoborról van szó, amelyet egy csodálatos óramű koronázott.

Az óraműnek ugyan időközben nyoma veszett, azonban a fehér márványszobor, amely a Monarchia magyar részétől származott, a **fővárosi Botanikus kert** díszíti a mai napig. Osztrák és magyar részről az oszlopot rendbe hozták. Az újabb fölavatásra - immár a 200. évforduló megünneplésére -

Pénteken, október 23-án 11 órakor kerül sor.

Tekintve az esemény kiemelten fontos jellegét, a magyar közösségnek méltó számban való megjelenésére föltétlenül számíthatunk!

Az előzetes programtervet lásd a SP 2.o.-on. (HKZS)

KÜLÖNÖS BÚCSÚZTATÁS

Augusztus 23-án tartotta a Mindszentynum hagyományos Szent István miséjét, **Földes Ferenc atya** búcsúztatásával. A szentbeszéd több mint egy órán keresztül biznyságot tett az atya széles műveltségéről és kiváló szónoki képességéről. Orgonaszó, közös ének, ünnepi hangulat.

A Szentmise után az agapé a földszinti, zsúfolásig megtelt ebédlőben. Részt vettek a magyar Intézmények és Egyházak vezetői, és

Földes atya utolsó miséje a Mindszentynum kápolnijában

Drexler András, aki jelenleg a Magyar nagykövetség ügyvivője. Az ebéd után Fóthy István elnök beszámolt a Mindszentynum tevékenységéről:

- A magyar államtól kapott adományból a zarándokházban készült hálószobák beindulása
- Hétköznapiokon vívás és kung-fu oktatás
- A "Comisión de Cultura" megalakulása.

Fóthy István elnök beszámolója

José Hernández erdelti Martin Fierro-jának egy példány

Fóthy Gyuszkó cserkészegyenruhában, majd Honfi János és Bonczos Zsuzsa okos, mély lelkiületről tanúskodó szavakkal csillapították le a kedélyeket.

A társaság vegyes érzelmekkel távozott. (képanyag Baltházár)

Bobrik György

FÖLHÍVÁS

Kérjük kedves Olvasóinkat, lapozzanak az újság **spanyol részének 2. oldalára**, hogy részletesebb tájékoztatást kapjanak erről az eddig még sohasem előfordult eseményről:

Magyar fölolvadás argentin publikum előtt! **Madách Az Ember Tragédiája utolsó képe** kerül *magyarul* argentin publikum elé! (október 6, 19 óra)

Legyünk ott mi is!

TÁJÉKOZTATÓ

Nemrégben az egyik ismert kanadai hetilap hasábjain megjelent cikkben az alábbi szöveg állt: „... akár a Ceausescu-korszak virágkorában, amikor tekintélyes tudósgárda foglalkozik azzal, hogy a legjelentősebb nyugati könyvtárakban megtalálható legyen az **erdélyi és regáti magyarság román eredetét** taglaló munkák egész sora... Miközben mi, magyarok egyetlen vékonyka angolnyelvű monográfia terjesztésére is képtelenek vagyunk...”

Az egyébként jól fogalmazott cikk írója ezek szerint - sohasem hallott munkáinkról és más, hasonló erőfeszítésekről. Így nem tudja, hogy az elmúlt közel húsz év alatt legalább 23 különböző, románokkal foglalkozó könyvet terjesztettünk ingyen, az egész világon. A honlapunkon van egy csángókkal foglalkozó rész és Pozsony Ferenc prof. könyvét is terjesztettük.

Tény, hogy a nagyobb magyarországi pártok, lapok sem foglalkoznak a nyugati ma-

gyarság által kifejtett fehér propagandával, lobbizással és más tájékoztató jellegű tevékenységünkkel. Így csak kevesen értesülhetnek munkánkról.

Az is tény, hogy a románok, szlovákok, szerbek, ukránok többet tudnak rólunk, mint a magyarok. Az *Adevarul* és más román lapok többször írtak rólunk, mint a budapestiek. A Magyar kormányokról pedig ne is beszéljünk. Róluk csak annyit, hogy néhány évvel ezelőtt az egyik fő külügyér ki akarta dobni az egyik tárgyilagos és adatokkal alátámasztott könyvünk több száz példányát, mert szerinte „sértette a csehszlovákok érzékenységét...”

Ezért elhatároztuk, hogy időnként sajtótájékoztatót adunk ki, amelyet minden hazai és kinti nemzeti beállítottságú lapnak megküldünk.

Tisztelettel

Magyaródy Szabolcs csest HUNYADI Őcs. munkaközösség <http://www.corvinuslibrary.com>

Az érdeklődők a HKK könyvtárban megtekinthetik a Hunyadi Őcs.MK által kiadott és terjesztett könyvek hosszú jegyzékét! (HKZS)

Az Olvasó írja...

Az AMH postaróvata az olvasók fóruma. Az abban foglaltak teljes egészében az író véleményét tükrözik. A szerkesztőség ugyanakkor fenntartja a jogot, hogy a beérkezett leveleket szerkesztve közölje.

Kedves Zsuzsó!

Képzeld, fiam Andris megtalált engem az újságodban!

A július-augusztusi kettőszámában „Akik 60 évvel ezelőtt jöttek” című cikkben írt egy Tóth Mónika nevű asszony, aki mesélte, hogy a szüleivel érkezett meg Buenos Airesbe a *Giovanna C* hajón 1948 márciusában, és hogy volt a fedélzeten még egy magyar asszony a kisfiával, akit Csabának nevezett.

Hát ül le, kedves barátnóm, az a fiúcska én voltam, aki Mercedes édesanyammal utaztam, hogy találkozzunk újra édesapámmal. Ő ui. egy évvel azelőtt, 1947-ben jött munkát keresni Bräutigamékhoz.

Én akkor 6 éves voltam, és a lányok, mint a kedves író, még nem érdekeltek. Inkább a banánfalással foglalkoztam. Ebből egy rakományt Recife-Pernambuco-

ban vettünk fel, miközben a kevés utas nagy része rókázott az alsó fedélzeten.

Olyan fontos az AMH-nak a szerepe, hogy 61 éve elhagyott, elfelejtett élményeket felfrissít bennem, még egy könny is kicsordul az ember szeméből visszaemlékezve az akkori reményekre, az új föld megtekintésére, a partraszállásra... Istenem, milyen messze vannak már azok a pillanatok...

Szeretettel csókollak

Emódy Csaba, Budapest

Ismertetés:**A MAGYAR KERESKEDELMI KAMARA ARGENTÍNÁBAN**

Az argentin-magyar kereskedelmi és iparkamara közel 20 éve alakult Takács István és gr. Teleki Tibor kezdeményezésére az argentin-magyar gazdasági kapcsolatok kiszélesítésére és a helyi magyarságnak az itteni nemzetközi kamarákban való képviseletének céljából. Két évtizednyi tevékenysége kiterjed elsősorban a magyar és az argentin termékek, találmányok és cégkapcsolatok ismertetésére mindkét ország piacának számára. Példának felhozható, hogy sikeresen közvetített cipő és fehérnemű kiviteli üzleteket, napraforgóolaj exportot, valamint vetőmag cseretermelési szerződéseket. Úgyszintén foglalkozik „know-how” szorgalmazásával. E téren a titkárság mellett a tagok és a mindenkori követségi tanácsadók, mint pl. Herbert Ferenc és Bács Zoltán szellemi hozzájárulása is gazdagította a munkát. Költségvetését a tagdíjakból és a tagok hozzájárulásából fedezte. A fenti célok elnyerésére eszközei között megemlítenő, hogy saját honlappal rendelkezik www.camara-hungara.com.ar

b.-j. ülve: Dr. Orbán László (alelnök), Kalpakian Ervin (elnök), Bobrik György (titkár); állva: Vértessy Miklós, Kolb László, Grabnérné Nagyiványi Patrícia (h. pénztáros), Gosztyni Imre (volt alelnök)

Ma sokoldalú tevékenysége abban mutatkozik, hogy miután az argentin jogszabályoknak megfelelően elnyerte a jogi személyiséget, csatlakozott az országban több mint 30 gazdasági kamarát felölelő és több mint 70 éve működő csúciszervezethez, az Unión de Cámaras de Comercio Binacionales-hez. Ez évtizedek óta élénk kulturális, társadalmi és gazdasági tevékenységet fejt ki. Havonta vendéglátóként - gyakran a követségek hozzájárulásával - munka-összejöveleteket és ebédeket rendez, ahol legtöbbször az aktuális társadalmi helyzetéről szót ejtve hívják meg előadóként. A múltban neves személyek, t.k. több elnökjelölt, mint Carlos Menem vagy Cristina Kirchner mellett miniszterek, pénzügyi, társadalmi és gazdasági intézmények elnökei voltak előadói. A magyar kamara már két ízben volt vendéglátó, a kamara vezetői pedig meghívást kaptak számos kiemelt társadalmi alapítványtól, mint pl. a Club de Roma rendezvényeire.

Mindez mindenkor lehetőségeket nyújt a magyar nemzetgazdaság társadalmi helyzetének és mutatóinak ismertetésére a nemzetközi kamarák előtt.

A vezetőség: Elnök Kalpakian Ervin, Alelnök Dr. Orbán László (előtte Gosztyni Imre), Titkár Bobrik György, Pénztáros Rimanóczy Adám, h. Pénztáros Grabnérné Patrícia.

Az Argentin-Magyar Kereskedelmi és Iparkamara Vezetősége

...MELBOURNE IS ELHATÁROZTA...

Folyt. az 1. oldalról

„1981-ben elkészült a Magyar Központ Ifjúsági Épülete, amelynek egyik eredeti rendeltetése az volt, hogy legyen a Melbourne-i cserkészcsapatnak és a többi ifjúsági szervezetnek állandó otthona. A telket a teljes Magyar Központra a Jandó és Hende családok adományozták. Az ifjúsági épületet nagy részben a cserkészek saját nehéz munkával gyűjtött pénzből állították fel. A Magyar Központ egy szövetségi együttes, négy szervezet tulajdona. Ezek a következők: Magyar Ház Szövetkezet, Ifjúsági és Kultúr Szövetkezet, Társadalmi Szövetkezet és a később csatlakozott Regnum Szövetkezet.

Az Ifjúsági és Kultúr Szövetkezet az ifjúsági épületet használja és gondozza, a Magyar Ház Szövetkezet később felépítette a nagyterem épületét, a Társadalmi Szövetkezet (Klub) a külön éttermet és a nagy konyhát állította fel, míg a Regnum Szövetkezet a Szent István templomot építette meg különböző építésszek és mérnökök közreműködésével.

Tudvalevő, hogy a Melbourne-i Magyar Központ a legnagyobb magyar kultúrközpont a világon, Magyarországon kívül, és legnagyobb részt önkéntes munkával épült fel, adósság nélkül.”

(*) kivonatosan. Szerk.

Újra talpatán van az Aradi Vértanúk emlékszobra

A Kiegyezés után pályázatot hirdettek ki az 1849. október 6-án Haynau által kivégzett vértanúk és a rákövetkező években 110 politikus, katona és hazafi áldozatainak emlékére.

A pályázatot **Huszár Adolf** szobrászművész (1843-1885) nyerte el, de halála váratlanul közbejött mielőtt alkotását elkezdhetné volna. **Zala György** szobrász az eredeti tervek alapján kis változással megalkotta a művet, amelyet 1890-ben lepleztek le Aradon, a Szabadság Téren. Ott, ahol a gyászos kivégzések történtek. 1925-ben a románok lebontatták a szobrot. A talpatára egy hős román katona szobrát állították. A lebontott szobor darabjait az aradi várba szállították, arra a helyre, ahol valamikor a vértanúk sínylődtek.

1999 októberében Dávid Ibolya és Stoica Vale-riu, magyar és román igazságügy-miniszterek megegyezése alapján a szobor darabjait - a vértanúk domborműbe vésett arcképei nélkül - ideiglenesen Aradon, a Minorita rend udvarán állították össze.

2004-ben az eredeti talpatatról levették a román katona szobrát. A talpatatot áthelyezték a Megbékélés Parkba, és így a szabadságszobor végül is visszakerülhetett a saját talpatára, immár teljes egészében, domborművekkel együtt. 2004. április 25-én avatták fel a Megbékélés Park egyik végén. Szemben vele - a másik oldalon - a Román hősök szobra látható.

Emlékezzünk hőseinkre!

Lévay Győző

Az ujjur dráma

Kína második Tibete

A Duna Televízió az Ujjurok Világszövetségének főtítkárával exkluzív interjú készített. (*)

Ümit Hamit az ürümcsi vérontásról beszélt. Elmondta: az egész ujjur kultúra, népük pusztá léte forog veszélyben, a teljes megsemmisülés határára értek. Július elején zavargások törtek ki a Kínához tartozó Ujjur Autonóm Terület fővárosában, Ürümcsiben. Kisebbségben lévő ujjurok támadták meg a többségben lévő kínaiakat, mert szerintük a kínai állam nem biztosítja alapvető jogaik érvényesülését. Néhány nappal később kínaiak mentek az utcákra, hogy bosszút álljanak. Hivatalos források szerint közel kétszázra tehető az áldozatok száma. A száműzetésben élő ujjurok viszont azt állítják: több ezer halottja van a zavargásoknak.

A Münchenből Budapestre érkezett Ümit Hamit továbbá így nyilatkozott: „Ebben a nehéz időszakban azt tapasztaljuk, hogy nem csupán nyelvünk használatát korlátozzák a kínai hatóságok, hanem még a gondolatainkat is ketrecbe akarják zárni. Ennek egyik módja, hogy a hivatalokban kötelezővé tették a kínai nyelvet, csakúgy, mint iskoláinkban, ahol az ujjur anyanyelvű tanárok kizárólag kínaiul szólnak az ugyancsak ujjur anyanyelvű gyerekekhez. **A kultúránkat, nyelvünket csak úgy tudjuk megőrizni, ha emberi és kisebbségi jogainkat a többség tiszteletben tartja.** Ennek feltétele, hogy Kína ne alkalmazzon erőszakot népünkkel szemben, és szabjon gátat a nagyarányú betelepülésnek, amely megváltoztatja az etnikai arányokat a térségben. A tömeges vérengzésnek azonnal véget kell vetni.”

A Kína területén élő ujjurok élet-halál harcot vívnak fennmaradásuk érdekében. Internetes honlapjukon a kínai hatóságok által végrehajtott kegyetlen vallatások, kínzások képeit teszik közzé, a felvételek a véres valóságot mutatják.

Az Ujjur Fórum álláspontja szerint Peking arra törekszik, hogy a terrorizmus elleni harc részeként tüntesse fel az

Ujjurisztáni Felszabadítási Front elleni fellépést. Kínai - hivatalos - adatok szerint az említett szervezet az elmúlt két évben mintegy 200 fegyveres akciót hajtott végre, amelyben 163-an veszítették életüket. Ujjur szervezetek szerint viszont az áldozatok száma ennél nagyságrendekkel magasabb.

Ümit Hamit, az Ujjurok Világszövetségének főtitékára a nemzetközi szervezetek hathatós fellépésében látja a megoldást. Szerinte **Magyarország, az EU tagjaként sokat segíthet nekik.** De az ujjur nép léte, kultúrája, annak megmaradása vagy esetleg eltűnése, a világ számára sem lehet közömbös. Ezt a kincset szeretnék megőrizni a jövő számára. „A magyar kormányt arra kérjük - hiszen, **ha a rokonságunk távoli is, de mégiscsak azonos gyökereink vannak** -, hogy az Európai Unió illetékes fórumain vesse fel ezt a kérdést, s az amerikai kormánnyal karöltve fejezze ki szolidaritását az ujjur nép iránt, felszólítva Kínát, hogy vessen véget az erőszak alkalmazásának” - mondta a főtitékár.

Az ujjur vezetők tiltakoznak azok ellen a híresztelések ellen is, amelyek kapcsolatot tételeznek fel az al-Kaida és az ujjur autonómia hívei között. Kína így a világ számára a terrorizmus elleni harc részének tudja bemutatni a Hszincsiangban az ujjurokkal szembeni fellépést. A közös nemzetközi - politikai - fellépés késlekedése viszont csak tovább ronthat a helyzeten - mondják.

Szerk. megj.: *A helybeli sajtó hozta ugyan a híreket, de azokból nem derült ki a lényeg, az alapvető emberi jogok megtagadása, az anyanyelv használatának tilalma. Legyen ez számunkra figyelmeztető, ha ismertetni akarjuk a szlovák nyelvtörvényt, amely hasonló módon érinti a felvidéki magyarokat.*

(*) A Duna Televízió Heti Hírmondójában megrázó felvételekkel hangzott el az interjú július 19-én este. Köszönet Herczeg Dóra.

Pálffy István alábbi jegyzetét a Magyar Rádióban felolvasták 2006. július 28-án reggel. Azt híhetnénk, hogy - a korai időpontra, s a nyaralási szezonra tekintettel - nagy port nem vert fel. De mégis. Úgy tűnik sokaknak nem tetszett, s nagy nyomás indult meg ellene. Pontosán nem tudni kik és mit akartak, de a képzeletet nem kell túlságosan megerőltetni.

Pálffy feletteseinek mindenesetre sajátos megoldást választottak: az állampolgári jogok biztosát kérdezték: lehet-e egy műsorvezető szólásszabadságát korlátozni? A lényeg azonban nem ez, hanem maga az elhangzott műsor. Kevesen vannak, akik ezeket a sokunkban élő-éző gondolatokat ilyen líraian és ilyen tömören meg tudták volna fogalmazni. Köszönet érte Pálffy Istvánnak. Veszélyben lévő hazánkért érzett közös aggodalmunk teremtsen nemzeti egységet. Ha sikerülne, a haza ismét „fényre derül”.

Ágoston Zoltán

Pálffy István (Budapest):

Az én Hazám

Veszélyben van az én hazám. Ma már nem az a kérdés, hogy milyen, hogy hány tenger hullámai nyaldossák a partjait, vagy hogy miféle népek lakják. Mert bajban van az én hazám, a határon belül és kívül is. Szerkezetének eresztékei recsegnek-ropognak, eltűnik az ezer éves rendszer, 10 falu nem épít templomot, helyette bezárja az iskoláit, a kispostát, holnap már a hivatal is, holnapután pedig a vonat meg a busz sem jön többé. A magára hagyott ember elfárad, megvénül, kevés lesz a bot, hogy támassza. Aki még mozdulni tud, az meg menekülőre fogja.

Elhagyja a földet, amelyből vétetett, a helyét génmanipuláló nagyüzem foglalja el. Megtelnek a városok népekkel, a körzetes iskolákban egyre kevesebbet tanítanak majd a hazáról, lesz megint kötelező nyelv, csak most nem a kolhozról, hanem a globalizált világ kórusában kell majd énekelni. Persze könnyedén tercelnek a rendszerváltás haszonlesői, a nemzeti

vagyon áruba bocsátásából elvtelenül gazdagodók.

De miként sodródtunk ilyen veszélybe?

Tizenkét évvel az Európai csatlakozási kérelem beadása után mintországából a szegénypadra kerültünk, az ország üres, a kassza nem különben.

De miként jutott idáig az én hazám? Hogy napról-napra csökken az ereje, kevesebb a dolgozó embere, születő gyermeke, fogy a lakossága, miközben egyre több a felírt gyógyszere, abortusza, szaporodnak a betegségei és sokasodnak a halottai.

Nem segít már ezen a többi magyar sem a határokon túl. Valami végleg elromlott. Szeretet, szolidaritás, szinergia, egyik sem magyar kategória.

Tatárt, törököt, Trianont még túléltük, de most? Most veszélyben van a mi hazánk!

Forrás: mkdsh.hu - **Pálffy István jegyzetét azóta betiltották. Szerk.**

MENTENI, AMI MENTHETŐ

Beszélgetés Saáry Évának a lakiteleki Antológia kiadónál megjelent „Magyarok Dél-Svájcban” című könyvéről

- **Mikor kezdted el ennek a majd 300 oldalas, képekkel gazdagon illusztrált könyvnek az írását?**

- Több, mint 10 évvel ezelőtt, de aztán egy hosszú szünet következett. Csak múlt évben vettem elő ismét a kéziratot, hogy most már „tűzzel-vassal” befejezzem.

- **Mi indította a téma feldolgozására?**

- Az „ihletet” **Lökkös Antal Góri krónika** c. 1993-as füzetkijelől kaptam, amelyben szülőfaluja családjainak a történetét dolgozta fel.

- **S miért volt ez a hosszú szünet?**

- Annak idején nagy lelkesedéssel kezdtem el az írást, azt gondolva, hogy 20-30 oldalon be is tudom fejezni. Csak mikor már benne voltam döböntem rá, hogy az anyag milyen óriási, s úgy növekedik, gyarapodik, mint a hólabda. Szinte hihetetlen, mennyi magyar emlék van mindenfelé. Ez annyira megrémített, hogy egy időre félre is tettem a kéziratot, ami - utólag visszatekintve - súlyos hiba volt, hiszen közben eltávozott az élők sorából sok olyan ember, aki még emlékezett a régi, háború előtti-utáni időkre, és fontos adatokat tudott volna szolgáltatni. Ezek egy része örökre elveszett...

- **S miért vetted elő tavaly ismét a szociográfiát?**

- Egyrészt többen rágták miatta a fületem (pl. a Petőfi Irodalmi Múzeum kutatója, **Nagy Csaba**), másrészt pedig arra gondoltam, hogy sajnos én sem fiatalodom, s ha nem fejezem be ezt a könyvet, senki sem fogja helyettem megcsinálni - mindent elviszek magammal a sírba.

- **Tehát felelősségtudat és lelkiismeret-furdalás?**

- Igen, valami ilyesmi. Honfitársaim emlékének a megőrzése, és „városom”, a csodálatos Lugano iránti hűség, ahol immár fél évszázada élek.

- **Ki segített ennek az óriás feladatnak a megoldásában?**

- A szöveget saját ismereteim, tapasztalataim alapján magam állítottam össze. Persze, jobb lett volna az elkészítéséhez hosszabb idő és több kutató összmunkája, de jobb híján, egyedül vágtam neki - vállalva az esetleges tévedések, akaratlan kifejezések ódiúmat is.

- **És az illusztráló fényképek?**

- Azok egyrészt az én archívumomból, másrészt **Vass Dániel** (a Ticinói Magyar Egyesület jelenlegi alelnöke, a luganói rádiózenekar klarinétosa) gyűjteményéből valók. Ő segítette a szövegek átnézésében

(néhány okos tanácsát figyelembe vettem), de a felvételek válogatásában, átdolgozásában és továbbításában is. Ezen kívül a Magyar Történeti Hivaltól, **Sümegei Györgytől** kaptam támogatást.

- **Milyen a könyv felosztása?**

- Az előszót **Borbándi Gyula** írta, akit fellelkesített a szociográfia létrejöttének a gondolata. Többek között ezt mondja: „A nyugati magyar irodalom meglehetősen szegény helytörténetekben, alig van ilyen jellegű munka. Pedig kívánatos és az irodalmat gazdagító lenne.”

A könyv 4 nagyobb fejezetre oszlik. Az **elsőben** bemutatom a tájat és az itt élő embereket - főként Luganóra és környékére szorítkozva (csak itt-ott szerepelnek a többi dél-svájci városok: Locarno, Bellinzona, stb.). Idézem az alcímeket: *Hogyan kerültem Luganóba?*; *Néhány szó a városról és környékéről*; *Terefere a „Kossuth Lajos utcán”*; *Séták a Monte Bré-n*; *A luganói strand*; *Nézzünk körül a belvárosban*; *Az olasz-svájci magyarokról általában*; *Foglalkozási megoszlás*; *A Dénes Tibor-émlékszooba*; *A Ticinói Magyar Egyesület története*; *A SMIKK tanulmányi napjai*. *A másodikban* Tessinben élő honfitársakkal készített riportok találhatók, a *harmadikban* búcsúztatók, nekrológok; a *negyedikben* pedig néhány pillanat-, illetve hangulatkép. Tudományos értéket ad a kötetnek a részletes névmutató.

- **Mondjál valamit a mű stílusáról!**

- Arra törekedtem, hogy ne száraz adathalmazt, hanem olvasmányos szöveget adjak, amelybe mindenki szívesen belenéz, még az is, akit a téma nem közvetlenül érint.

- **S nem félsz attól, hogy egyesek rossz néven veszik a rólok írottakat?**

- Ennek veszélye természetesen fennáll (a könyv megjelenése előtt elkészítettem biztonság kedvéért a végrendeletemet...), bár igyekeztem mindenkit rokonszenvenesen bemutatni. Csak egy-egy tapintatos megjegyzéssel utaltam a negatívumokra.

- **Gondolod, hogy a könyvnek sikere lesz, felkelti az olvasók érdeklődését?**

- Minden bizonnyal. Sok szempontból izgalmas és úttörő munka, noha nem tekinthető se tökéletesnek, se befejezettnek. Remélem, hogy kapok majd kiegészítéseket, újabb adatokat, amelyeket egy esetleges 2. kiadásban fel lehet használni.

(-av-)

Véleményforum:

SZIGET

Oly korban élünk itt a Kárpát-medencében, amelyben nem túl divatos, sőt, gyakran szégyellnivaló magyarságunk emlegetése. Ez nem mai keletű probléma. Azt hiszem, Trianonnal kezdődött és a szovjet megszállással tetőzött.

Az internacionalizmus badarságait felváltották a globalizmus álságos hazugságai, amelyek egy töről fakadnak, még ha oly élesen ellentmondani látszanak is egymásnak. Tetszik, nem tetszik, a globális nagytöke irányítja a világot, diktálja a gazdasági-politikai feltételeket, és ez a globális nagytöke egyáltalán nem szereti az általa oly nagy hangerővel nacionalistának nevezett hazafiságot, nemzeti öntudatot. Gazdasági megfontolásokról igyekszik elmosni a nemzetek közötti határokat, amely önmagában véve nem lenne probléma, de ezzel együtt igyekszik eltörölni a nemzeti kultúrák jellemző sajátosságait, történelmi értékeit. Ehelyett plazákat, giccses bevásárlóközpontokat, szadizmustól, erőszakotól, erotikától, pornográfától átitatott „egyetemese” álkultúrát erőltet a nemzetekre.

Ebben a környezetben egy olyan nép, mint a magyar, amely emelt fővel, büszkén tekint önmagára, büszke történelmére, évezredek kultúrája, amelyet az elmúlt ezer év során számtalanszor megpróbáltak elsöpörni a föld színéről - de csak azért is életben maradt és feltett szándéka, hogy életben is fog maradni -

bizony kellemetlen gócnak számít az Európai Unió sikeresen globalizált egyentestén. S mint ilyen, gyorsan kiiktatandó, mielőtt még rossz példája másutt is értő fülekre találna.

Sajnos szintén magyar sajátosság, hogy népünk legnagyobb ellenségei sorra saját fiaink közül nőnek fejünkre, és ez így van ma is. Nehéz ma, Magyarországon magyarnak lenni!

Nem akarok különösebben elmélyedni ebben a témában, hisz erről már oly sokan és oly sokat írtak, nincs igazán semmi új, amit hozzátehetnék. De szükséges volt, hogy mondandóm érthetőbb legyen. A címben szereplő Sziget fogalmához érve: Ez a Sziget számomra nem más, mint az **Argentínai Magyar Hírlap**. Egy olyan Sziget, ahol úgy tűnik, jó magyarnak lenni!

Azt a kort éljük, amikor az anyaország magát még magyarnak valló része szorult szellemi, lelki segítségre, hogy átvészelve a globalizáció barbár pusztítását; lelki támogatásra van szüksége, hogy megharcolja legújabb harcát a fennmaradásért.

Ezt a lelki-szellemi támogatást nyújtja számomra az **Argentínai Magyar Hírlap**. Sokat tanulhatunk hazafiságából, szeretetből, emberségből. Felüdit, és mikor elolvasom, újra érzem, hogy mégis csak jó magyarnak lenni!

Köszönöm ezt az élményt.
Csepregi Imre, Magyarország

BRAZÍLIAI HÍRADÓ

Dömötör Gábor mint menekült érkezett szüleivel Rio de Janeiroba. Ott ismerkedett meg a magyar cserkészszervezetel. Egyetemét USA-ban végezte, és bekerült az IBM céghez. Felesége Kokron Margó volt, szintén magyar cserkészvezető. Margót egy gyógyíthatatlan betegség idejekorán elvitte. Három lányuk született, és az öt unokával együtt mindnyájan az USA-ban élnek.

Piller Éva, São Pauló-i tudósítónktól

Dömötör Gábor (USA):

kormányának jó-rossz vezetését és annak, bár alacsony színvonalon való, de paternalisztikus, felülről jövő juttatásait, ellátását, elveszítve ezáltal az egyéni kezdeményezésre való hajlamot.

A rendszerváltás tapasztalatlanul érte az embereket. Új volt a többpárti demokrácia, újak voltak a szabad választások, új és ijesztő volt a szűk de kényelmes központi juttatások helyett a szabad piac és a szabad verseny. És nagy volt a csalódás, amikor az új rendszer bevezetése nem emelte az országot rövid idő alatt a nyugati országok anyagi szintjére, mint ahogy 40 év romboló hatása után nem is tehetné. Ez a csalódás és értetlenség sokakban - jórészt az idősebbek, már kevésbé versenyképesek között - a régi, kényelmes rendszer iránti nosztalgiát idézte elő, és újfent hatalomra juttatta a múlt rendszer vezetőit, nemcsak Magyarországon, hanem a volt szovjet blokk legtöbb országában is.

Bár ezek a megokolások talán megmagyarazzák, hogy miért és hogyan jutottunk el idáig, nem változtatnak azon a tényen, **hogy ma erősen megoszlott, gyenge erkölcsi alapokon álló, korlátolt nemzeti érzésű, önző lelkületű a magyar társadalom nagy része.**

Pedig éppen ma volna szükség az összefogásra, hiszen nagy kihívások állnak az ország előtt. A gazdasági helyzet aggasztó, az ország egyre inkább eladósodik, az emberek életszínvonala csökken, a munkanélküliség növekszik. Az ország gazdasági növekedése messze a környező, volt szovjet blokk országai mögött van. Ugyanakkor a környező országokban romlik a magyar kisebbségek helyzete. Sok helyen növekszik a nacionalizmus és a magyarság elnyomása. Kompetens és hatékony támogatásra lenne szükség az anyaország részéről.

Milyen jögon mond egy külföldön élő magyar ítéletet, kritikát az otthoni helyzetről? Erre a válaszom: **mi, külföldön élők is a magyar nemzet része vagyunk,** a magyar nemzettesthez tartozunk. Nemzetünk sorsa lelkünket mélyen érinti. Nemzetünk örömeit, aggályait mi is osztjuk. És bár talán korlátoltabb mértékben, de mi is tudunk a nemzet felemelésében segíteni, közreműködni.

Miben segíthet a nyugati, Kárpát-medencén kívül élő magyarság?

A nemzet jövőjét a most felnövő fiatal generáció fogja meghatározni. A jövő generáció olyan lesz, mint amilyen nevelést a mostani fiatalok kapnak. 10-15 éves kor alatt, megfelelő neveléssel és oktatóssal biztosítani lehet a nemzet számára egy nemcsak jólképzett, de becstelen, dolgozó és egészséges nemzeti érzésű fiatal társadalmi réteget. Ilyen nevelést Magyarországon főleg az egyházi iskolák, a határokon túl pedig az ottani magyar iskolák adnak. Külföldi munkánkat elsősorban ezeknek az iskoláknak anyagi támogatására kell irányítanunk, valamint olyan ifjúságnevelő intézmények támogatására, mint az ottani cserkészszervezetek és egyházi ifjúsági szervezetek. Világosra sok ilyen kezdeményezés van, mint a Külföldi Magyar Cserkészszövetség együttműködése a hat Kárpát-medencei

Ünnepi beszéd október 23-ra (*)

magyar cserkészszövetséggel. Megelégedéssel értesültem arról is, hogy Braziliában élő magyar származású kutatók együttműködnek magyarországi kollégáikkal, hiszen ezáltal elősegítik mindkét ország tudományos fejlődését.

Folyamatosan érkeznek magyarok az USA-ba, Kanadába és a nyugat-európai országokba. Többnyire fiatalok. Sokan jól képzettek, akik a jobb megélhetést keresik. Kötelességünk őket segíteni, befogadni. De a nemzet szempontjából az lenne a kívánatos, ha otthon találnának megfelelő munkát, megélhetést. Ezt elő tudjuk segíteni befektetésekkel, üzletkötésekkel vagy akár hazalátogatásokkal, ott elköltött pénzünkkel. Barátaim, ismerőseim között többen vagyunk, akik vállalkozást indítottak otthon, vagy otthoni cégekkel üzemelnek. Sokan haza is látogatnak a Kárpát-medencébe. Kövessük példájukat, tudatosan.

Mint külföldi állampolgárok, lehetőségünk van kormányainknál a magyar érdekeket elősegítő kapcsolatokra, befolyásra. Ez persze könnyebb egy olyan országban, mint az Egyesült Államok, ahol a legutóbbi népszámlálás alkalmával

1 millió 400 ezren vallották magukat magyar származásúaknak.

A külföldi magyarságnak az EU-ra kell helyeznie a hangsúlyt. Erre elsősorban a számottevő EU-hoz tartozó országokban élő magyarok vannak előnyös helyzetben Magyarországgal és a Magyarországgal határos országok (Ukrajna és Szerbia kivételével), ahol lényeges magyar ki-

sebbségek élnek, tagjai az EU-nak és kötelesek az EU normáit betartani. Az EU-tól kapják a különböző anyagi támogatásokat is, tehát ma már a legfontosabb befolyás az EU-tól várható.

De egyre fontosabbá válik ilyen munka azokban a fejlődő országokban is, amelyek rövid időn belül a világ nemzeteinek élvonalába fognak kerülni. Ezek közé tartozik **Brazília** is. Több mint 180 millió lakosával, hatalmas földrajzi területével, fejlett mezőgazdaságával, rohamosan fejlődő és diverzifikálódó iparával, a nyersanyagokban is gazdag Brazília ma már a világ legnagyobb gazdasági egységei közé tartozik. Közgazdászok a 4 legnagyobb fejlődő ország - Brazília, Kína, Oroszország és India - egyikeként tartják számon. Csak idő kérdése, hogy Brazília gazdasági súlyának megfelelő politikai szerephez is jusson. A latin-amerikai térségben már ma is vezető szerepet tölt be. De az ENSZ Biztonsági Tanácsa állandó tagságának is egyik kimagasló jelöltje. Braziliában már eddig is több esetben volt sikeres a magyarság iránti rokonszenvenek megalapozása, amit a São Paulóban minden év októberében állami fogadás keretében megünnepelt "Dia da Hungria" is bizonyít. Ahogy Brazília nemzetközi súlya növekszik, az ilyen munka egyre fontosabbá válik.

Már ahogy ezek a példák mutatják, sok lehetősége van a nyugati magyarságnak arra, hogy közreműködjunk egy boldogabb magyar jövő kialakításában. De ez **csak addig lesz igaz, amíg erős és tudatos magyar közösség él külföldön.**

Külföldi magyarságunk megőrzését és összetartását fontos feladatunknak kell tekintenünk. Itt is a gyerekekre és fiatalokra kell a gondolnunk. A legtöbb magyar egyesület kiöregedőben van, mert nem helyezte hangsúlyt az utánpótlásra. Fiataljaink magyarságának megőrzése - magyar nyelvismereteiknek és a magyar nemzethez való ragaszkodásuknak biztosítása - a családban, a hétközi magyar iskolákban és a cserkészszakban történik. **Beszéljünk gyermekeinkkel otthon magyarul,** szervezzünk számukra rendszeres magyar iskolát, küldjük őket a cserkészetre. És használjuk ki a magyarországi tanulmányi lehetőségeket, például a Cserkészszövetség által szervezett, nagyszerű egyéves ösztöndíjprogramot a budapesti Balassi Intézetben, 18 éven felüliek számára. Braziliából már 37-en vettek részt ezen a programon, hála az itteni kiváló szervezői munkának. De küldjük fiataljainkat a Cserkészszövetség által szervezett középiskolai programra is, amelynek keretén belül középiskolás diákok egy tanévet - esetenként rövidebb időt is - tölthetnek élvonalbeli magyar középiskolákban.

Amikor 1956 dicsőséges forradalmáról megemlékezünk, jogos büszkeség töltheti el szívünket, hogy egy olyan nemzet fiai és lányai vagyunk, amelyek ilyen világraszóló tette volt képes. Ugyanakkor tartunk lelkiismeretvizsgálatot, és józanul mérjük fel, hogy helyes úton járunk-e és hogy mit tehetünk a magyarság szebb és boldogabb jövőjének érdekében. Józanul, de nem kishitűen, mert ugyanakkor, amikor tárgyilagosan szembenézünk hibáinkkal, gondjainkkal, nyílt szemmel fel kell ismernünk helyzetünk jó oldalait és az előttünk álló óriási lehetőségeket.

Hiszen Magyarország Mátyás király óta nem volt annyira önálló, önrendelkező, mint ma. Sikeres csatlakozásunk az Európai Unióhoz pedig olyan keretet ad, amely nemcsak egy rendezett ország anyagi jólétét teszi lehetővé, hanem - az országghatárokat jelentőségének csökkenése által - Trianon óta a legjobb helyzetet teremti a Kárpát-medence magyarságának gyakorlati egyesítésére. És ne felejtjük el, hogy tehetséges nemzet vagyunk: létszámunkhoz viszonyítva kimagasló helyen állunk a műszaki és tudományos eredmények terén, valamint a művészetekben és sportban.

Annak idején **Széchenyi István** is rámutatott nemzeti hibáinkra. De felismerte erőnyeinket és erősségeinket is. Bizott abban, hogy a nemzet leküzdi hibáit és gyümölcsötözteti erőnyeit. Kövessük mi is példáját, és akkor vele együtt mondhatjuk, hogy „MAGYARORSZÁG NEM VOLT, HANEM LESZ!”

(*) Elhangzott a São Paulo-i Magyar Házban 2008 X.23-án (kivonatosan; kiemelések tőlünk. Szerk.)

Deák Miklós főkonzul gratulál az előadónak

Fotó Piller

Hölgyeim és Uraim! Magyar testvéreim!

Emlékezni jöttünk össze, nemzeti történelmünk egy olyan pillanatára, amelynek fénye beragyogta a földkerekséget. A XX.sz. e megrázó eseményének részesei túlhaladták a Kárpát-medencét és alkotó részévé váltak a világ mai helyzetének. Egy nemzet hősiességére emlékezünk, amely elindította egy elnyomó birodalom hanyatlásának és végső szétesésének kérelhetetlen folyamatát.

Történelmünk e magaslatos pillanata arra készítet, hogy fejet hajtsunk a hősök emléke előtt. Ez nemcsak méltó, hanem szükséges is, mert azok a gondolatok és főleg az a lelkület, amely 1956 szabadságharcát fűtötte, egy boldogabb nemzet felé vezető utat szabott meg. Egy független, szabad, demokratikus ország és egységes nemzet felé vezető utat. Szükséges, hogy felidézzük ezt a lelkületet, mert bizony jobb irányt adhatna az ország és a nemzet mai fejlődésének. Ezért **fontos, hogy 56 fényét ápoljuk, életben tartsuk,** hogy megvilágítsa az utat, amelyen járunk kell. Történelmi eseményekről való megemlékezéseink csak akkor hoznak igazán gyümölcsöt, ha alkalmat adnak jelenünk kiértékelésére és a követendő lépéseink átgondolására.

A rendszerváltás, majd a szovjet csapatok kivonulása óta valahol eltévedtünk. Valahol letértünk a jó útról. Eltértünk attól a lelkülettől, ami az 56-os felkelést jellemezte. 56-ot az **önfeláldozás** és a **tisztaság** jellemezte. Az utcán kirakott dobozokban gyűjtött pénzhez senki sem nyúlt, a vidékről a gazdák ingyen hozták be az élelmet a küzdő városba, a szabadságharcosok életüket áldozták a cél érdekében. Mára az önfeláldozást behelyettesítette az **önérdek**, és a tisztaságot az **elburjánzó korrupció**.

56-ot a **hazafiasság** jellemezte. A magyar nemzet szabadságáért, fennmaradásáért küzdő hazafiasság. Mára nemcsak a trianoni határok által, hanem lelkiileg is elválasztott nemzet él a Kárpát-medencében, ahol az anyaország a hírhedt 2004. decemberi 5-i népszavazáson a nemzet egysége ellen szavazott és csak fukarul támogatja határon túli testvéreit.

Mi történt 1956 és 1989 között?

Az 1956-os felkelés csak 11 évvel volt a világháború befejezése után, és csak 9 év tált el, mióta a megszálló szovjet haderő ráerőszakolta az országra a kommunista diktatúrát. Még élt az emberekben az előző korszakok nemzeti érzése s még épek voltak a nyugati kultúrával járó erkölcsi normák. De az azt követő három évtized szovjet-irányított kommunista uralma, a burzsujnak kikiáltott értékrendszer elnyomása, a vallás gyakorlásának üldözése, a nemzeti értékek és hagyományok elhanyagolása, sőt eltörlése: mindez rányomta bélyegét az időközben felnövő generációkra. Rádásul az emberek megszokták az egypárt-állam központi

Nagy gondban vagyok, hogy hol kezdjem a honi tudósítást, anélkül, hogy belevesszek a részletekbe. A hazai közélet hírei most az őszi erdőhöz hasonlatosak, ami ezer színben játszik szeptember vége felé.

Talán Solyom László köztársasági elnök Szlovákiából való kitiltásával kell kezdenem. Ez most a legtöbbit forgatott hír. Történt, hogy Komáromban (ami Trianon óta kettéosztott város, és a Duna túloldalán lévő városrész Révkomárom most Szlovákiához tartozik), úgy döntöttek az ott élő magyarok, hogy augusztus 20-ra nem csekély erőfeszítések árán közadakozásból lovaszobrot állítanak Szent István királynak. Ebből az alkalomból meghívták a Magyar Köztársaság elnökét, hogy az alkalomhoz méltóan mondjon egy szoboravatató beszédet. Solyom László elfogadta a meghívást. Bizonyára úgy vélekedett: itt a lehetőség, hogy a fagyos szlovák-magyar viszonyt felmelegítsük egy picit, tekintve, hogy Szent István nemcsak a magyarok, hanem az egykori Magyarországon élő szlovákok királya is volt. Némi jóindulattal mondhatnánk: közös királyt tisztelhetnénk Szent Istvánban. Végre egy kapaszkodó. Egy közös pont, ami mentén eljuthatnánk a közös nevezőhöz...

A szlovák vezetők azonban nem így gondolták a dolgot. A komáromi híd közepén, a kísérővel gyalogosan érkező Solyom Lászlót feltartoztatták, és röviden visszaparancsolták. Pontosabban: megfenyegették. Mondván: ha mégis folytatná az útját, annak beláthatatlan következményei lesznek... Ezek után köztársasági elnökünk visszafordult. Alkalomhoz írt beszédét más mondta el, s még az este „ismeretlenek” tojással megdobálták Szent István lovaszobrát. Hát így ért véget a népek barátságát elmélyítő szoboravatató...

Erről sorjázna most a vélemények: Mit kellene csinálni, hogy a szlovákok ne velünk mossák föl az európai főutcat? A vélemények tüzijátéka zajlik. A liberálisok szerint nem szabad megsérteni a szlovákok érzékenységét. Nem kellett volna odamenni, és így tovább. Csurka István szerint: a Duna elterelésénél lett elrontva a dolog, mert azon melegében a magyar légierőnek le kellett volna bombázni a Dunát elterelő gátat... Hát ezek között a vélemények között hullámozik a közhangulat.

Igazából diplomáciai kudarcok soro-záról kell beszélni. A szlovákok felismerték azt, hogy a magyar diplomácia cselédszerepre van kárhovatva, mint a szovjet értelem. Más nemzetekkel ellentétben nekünk nem sikerült megszabadulni a régi parancsuralmi beidegződésektől. Megyünk tovább előre a szocializmus ideológiai útján, mint a melőlökött lendkerekes autós...

Gondoljunk csak bele: Közép-Európát szinte újra osztották a 90-es évek elején! Új országok születtek: Ukrajna, Horvátország, Szlovénia, Szlovákia. S ebben a nagy osztózásban a magyar diplomácia pincészerpet vállalt. Mindent elfogadtunk. Mindet aláírtunk, s ennek most érik be a gyümölcse. Szlovák események felől közelítve a dolgot érdemes kihangsúlyozni, hogy amikor Szlovákia megkezdte az elszakadást Cseh-Szlovákiából, Ausztria azonnal jelezte, hogy ez a II. VH-t lezáró békeszerződés felmondása, s amennyiben határai mentén olyan állam jön létre, ami sérti Ausztria érdekeit, akkor azt az államot nem fogják elismerni! Ez volt az az alkalom, amikor azonnal az osztrák nyilatkozat mellé kellett volna állni - ha már nekünk nem jutott eszünkbe - s rá kellett volna kérdezni, hogy tulajdonképpen mi készül itt? Követelni kellett volna, hogy ülünk már le s beszéljük meg legalább négyesben a dolgot: milyen jogok illessék meg a magyar kisebbséget? Mit tartalmaz az autonómia? Kérhettük volna az ENSZ összehívását, stb... Ehelyett az osztrák felvetést elengedtük a fülünk mellett - és sietve (elsőként!) elismertük Szlovákiát... Aztán jött a közösen elkezdett vízi erőmű felszámolása, majd a Duna elterelése. Malina Hedvig megverése és a dunaszerdahelyi „focimeccs” már a magyar erő, a magyar ellenállási képességek felmérése volt.

S most itt a nyelvtörvény, hogy már magyarul nem szabad beszélni Szlovákiában... Ehhez már csak adalék Solyom László mostani megszegésének, ami - tegyük szí-

Így élünk, éldegélünk . . .

... (levélrészlet Magyarországról)

vünkre a kezünket - az egész magyar nemzet megszegésének. Amihez csak annyit illik hozzátenni, hogy az Európai Unióban - az Unió törvényei szerint - minden Unióban élő polgár oda utazhat, s akkor, amikor akar, ha kedve, pénze, ideje engedi! Innen már csak az a kérdés: Unió tagország-e Szlovákia, avagy Magyarország? S jön a csodálkozás: Az Unió egy szót se szól az esethez. A nagy nyugati segítség, támogatás ugyanúgy elmarad, mint már annyiszor a történelem során.

Jellemző a hazai viszonyokra, hogy már a civilek vették kézbe a dolgot s tiltakozásokat szerveznek a legkülönbébb helyeken, miközben a magyar diplomácia beszélgetéseket kezdeményez. Holott az lett volna a minimum, hogy visszarendelik a Szlovákiába akkreditált nagykövetet... Aztán lehet kérdezgetni, hogy juthatunk idáig? Talán Gőncz Kinga állítólagos volt külügyminiszternek a magyar „háborús bűnösök” keresése helyett a külföldre szakított magyarok érdekében kellett volna tájékozódni, olvasni egy picit az elszakított országrészekről, ha már a történelmet nem sikerült tanulmányaiból megismerni...

Dehát ez is egy esemény, egy beszéd a nagy bábeli hangzavarban, ami talán némelyeknek most nem is jött olyan rosszkor, hiszen újabb s újabb végkielégítések szólnak a beszámolókat, amit már csak úgy emlegetnek: újabb százmillió szállt el... Se vége, se hossza a végkielégítések történetének, mint ahogy azt korábban közreadtuk. S akkor a „tanácsadókról”, a felügyelő bizottsági tagokról egy szót se ejtettük. Pedig most kellene megkérdezni: milyen tanácsokat adtak, mire felügyeltek ezek a derék emberek? Hiszen olyan eset is előfordult, hogy egy hölgy a Budapesti Közlekedési Vállalatnál (BKV) kapta a fizetséget, noha soha sem dolgozott a jeles intézménynél... És a tanulmányok: még a „korrupció megelőzéséről” is írtak tanulmányt! A számítógépek működőképességéről is készült dolgozat sok sok millióért. S mindezt az ellenzéki média fedezte föl. Mi lenne, ha nem írják meg? Hány ilyen eset lehet még más állami vállalatoknál? Megannyi kérdés, amire felelni kellene, amire meg kellene mozdulni az ügyeszségeknek. Gondoljunk csak a már jelzett BKV-ra, amit méltán nevezhetünk szocialista-szabaddemokrata kifizető helynek. A hírkeddté vált állami vállalatnál úgy tolongtak a jó haverok, jó elvtársak, mint áruházi forgójátóban learázáskor a vevők. Mindössze az a különbség az áruház és a BKV között, hogy a BKV-ból vitték a pénzt. Még hozzá nagyon sokat: tíz- és százmilliókat. Amúgy az eset - pestiesen szólva - ki lett találva. A BKV ui. nem mehet csödbe, mert azon nyomban megáll a főváros közlekedése, és akkor megáll az élet is. Ezt az Unió sem engedheti meg, hogy egy tagállam fővárosában megbénuljon a közlekedés. Így a cégbe újabb s újabb milliárdokat pumpált az állam. Ma már százmilliárd közeli adósságot görget maga előtt a vállalat, s most kapnak ismét 30 milliárdot! Sürgősen, mert nem tudnak elindulni a buszok... De megígérik, hogy ezután nem lesznek ilyen ügyek, új korszak kezdődik a BKV-nál...

Aztán jött a King's City ügy, ami egy kisebb bűnügyi regénnyel ér föl. A dolog lényege egy olyan gigantikus beruházás terve, ígérete, aminek pillanatnyilag senki se látja végét, s amelyben a magyar állam már induláskor 700 milliót vesztett! A nagy terv „sukorói beruházás” néven forog a médiában s a köztudatban, amit egy izraeli-német, avagy izraeli-német-amerikai-magyar tagokból álló társaság finanszírozza. Vagyis még a befektetőkről se tudunk biztosat. Nem tudjuk, ki az igazi tulajdonos, ki a stróman. Annyi mindenestre publikus, hogy egy Joav Blum nevű izraeli állampolgár vásárolt néhány száz hektár földet Pest megyében, amikor itt járt. Amit aztán a vagyonkezelők segítségével elcserélt a Velencei-tó partjára. Annak legalábbis legjobb részére, ami Sukoró térségét öleli fel. Itt építenék meg azt a kaszinókomplexumot, amiben - ígéretük

szerint - kétezer ötszáz dolgozónak (?), amihez a magyar állam adná a vissza nem térítendő milliárdos munkahely-teremtő támogatást...

Aztán az állami számvevőszék elé ke-rült a dolog, s a számvevők megállapították, hogy a földcsere a magyar államra nézve olyannyira hátrányos, hogy azt nem lehet szó nélkül hagyni. A két szóbanforgó ingatlan értéke között nagyságrendekkel nagyobb a különbség. Kiderítették azt is, hogy a spekuláció során többször „megkerülték a törvényt”.

Joav Blum urat okirat hamisításon is rajtakapták és megvádolták. A pénzügyminisztérium pedig mindent elhárít. Mondván: a földcsere teljesen szabályos volt. A civilek és az ellenzék viszont tiltakozik. S a jelek szerint az ügyészség is megsokallta a dolgot. Talán abból a megfontolásból, hogy egyszerű véget kell parancsolni az ország kifosztásának, mert még előfordulhat, hogy jön egy újabb „befektető” és elcserélik az Országházat egy vidéki lovardára, netán egy kocsmára... Magyarország most a szélhámosok eldorádója. Arról, hogy Blum úr megkapta-e a beruházáshoz járó vissza nem térítendő támogatást egyelőre nem beszélnek. Megszólalt viszont a Simon Wiesenthal központ. No nem közvetlenül a sukorói beruházás okán. Egy kis kerülővel, amolyan vargabetűvel jött a figyelmeztetés, vélhetően azért, hogy az ügyészség időben inába szálljon a bátorság... Szerintük arról van szó, hogy Magyarországon ismét dühöng az antiszemitizmus. A többi ki-ki gondolja hozzá: mi következik ebből? Mire lehet számítani, ha az ügyészség netántán vádat emel? Hogy fog erre reagálni a New Yorki központ? Mit fog írni a Süddeutsche Zeitung?...

Aztán a másik fontos esemény, hogy elfogták a cigánygyilkosságok feltételezett elkövetőit. A hír akkorát szól, hogy a bulvármédia másról se beszélt. Öklömnyi betűk adták híru a nagy elfogást. Néhány nap után mintha elválták volna: se kép, se hang nincs a cigánygyilkosságok ügyében. S szép lassan szívárogtak a hírek: a két főgyanúsított, egy bizonyos testvérpár különös figurája a magyar valóságnak. Az egyiket, K.I.-t már évek óta figyelte a magyar titkosszolgálat, a Nemzetbiztonsági Hivatal (NBH). A másik elkövető a magyar honvédség belső elhárításának embere volt egykor. Külföldön szolgált, s az volt a feladata, hogy „figyelje társait”, hogyan viszonyulnak azok az ellenséghez. Mielőtt bárkinek is a spicli szó jutna eszébe, gyorsan le kell szögezni, hogy minden hadseregben létezik belső elhárítás. Ami azért ugye nem egy hétköznapi beosztás. S némileg furcsa, hogy ilyen speciálisan képzett emberek fogtak fegyvert s ártatlan cigány embereket gyilkoltak. Azok közül is a legszorgalmasabbakat, a védteleneket! Később felvetődött a fegyverek kérdése is. Milliárdokat érő fegyvereket foglaltak le. Vajon miből telt rá? A másik furcsaság, hogy a lebakás előtt szelnél is gyorsabban távoztott Laborc Sándor, a NBH főigazgatója. Szilvási helyett kinevezett Ficsor Ádám miniszter alatt meg se melegedett a szék, máris lemondott... Ennyi furcsaság egy cégnél, a titkosszolgálatnál, akiről szinte hallani se volna szabad... A kiszivárgott hírek zöme egy internetre felrakott levélből származik, amit nyilvánvalóan olyan valaki tett közzé, aki a NBH-nál dolgozik!

Ez ügyben az ellenzék kezdeményezésére összeült a parlament nemzetbiztonsággal foglalkozó bizottsága, és zárt ülésen öt órán át tanácskoztak. A zárt ülést követően a távozóban lévő Ficsor annyit mondott: Hibák történtek, aminek személyi következményei lesznek... Úgyhogy valami kis embereken elverik megint a port, s biztosan lehetünk abban, hogy a cigánygyilkosságok ügye tartogat még meglepetéseket. S kérdés: kiderül-e valaha, kik az igazi elkövetők, a megbízók? Mint ahogy ma se tudjuk: kik lötték rá a rendőrpaltóra, kik lopták (lopták el) Kádár csontjait?

Ez utóbbiról az a kőszó hír járja, hogy csalódtak bizonyos körökben: nagyobb felháborodást reméltek a régi párt

hívei részéről... A furcsa dolgok megértéséhez kívánczok, hogy külhoni lapok szerkesztőinek is feltűnt, hogy Magyarországon a titkosszolgálatoknál a régi vezető garnitúra 70%-a érintetlen! Vajon szabad-e csodálkozni, hogy furcsa dolgok történnek a hivatal házatáján? Erről árulkodnak az időről-időre előkerülő ügynöklisták. Vajon kik tartják a kezükben a régi jó titkos anyagokat? S kérdezhetnénk: kik irányítják, kik manipulálják Magyarországot?

S jött a meleg felvonulás. A szokásos cirkusz. A fél belvárost lezárták, hogy az a kb. száz „meleg sztár” felvonulhasson. Őket a szimpatizánsok népes szocialista-szabaddemokrata tábora követte nagy zenebonnával. S hiába kérte az ellenzéki média, hogy a jóérzésű emberek ne is menjenek a közelükbe, hagyják felvonulni a „felvonulókat”. Ne dobáljanak, ne kiabáljanak, ne üljenek föl a provokációnak. Mindhiába. Néhány százan ellentüntettek, kiabáltak, kordont ráztak, s a rendőrségnek megint el kellett költeni 158 milliót a biztosításra, kordonokra, helikopteres megfigyelésre, előállításokra... Érdekessége az eseménynek, hogy a felvonuláson hosszú szünet után megjelent Gyurcsány Ferenc, mint szimpatizáns, majd eltűnt, mintha a föld nyelte volna el. S mindezt kiderítették az ellenzéki sajtó munkatársai: tényleg a föld nyelte el. A felvonulás miatt lezárt földalattin át távoztak, amikor elkezdődött a csetepaté. Számára akadt egy külön szerelvény, hála a BKV-ban lévő jó kapcsolatainak.

Szólni kell a Magyar Gárdáról, amit hivatalosan is betiltottak már, s ennek ellenére egyre nő a táboruk. Sőt: megalakult a csendőrtagozat! Hát hogy sokat ne mondjak: ez nagy riadalmat keltett... Az újabb s újabb belépők már az „Új Magyar Garda mozgalomba” lépnek be, amire (egyelőre) nem vonatkozik a törvény szigora... Az esküteteleket magánterületeken tartják, amit nagy rendőri felvonulás, figyelés, igazoltatás, fényképezés követ. Vona Gábort, a JOBBIK elnökét egy alkalommal letartoztatták, előállították. Azaz: gözerővel folyik az elriasztás. Ennek ellenére a JOBBIK erősödik. S mellettük egy másik civil mozgalom, a Magyarok Szövetsége is zászlót bontott. Róluk keveset tudunk egyelőre. Mindenesetre tény, hogy augusztus 21-23-a között Bugac térségében, Bósztorpusztán hatósági becslések szerint több mint százezer magyar gyűlt össze, hogy a régi hagyományok szerint, pártkötődések nélkül, sátorozva, vigadva spontán ünnepeljen. Hát-rahagyva a csaló, velejéig romlott magyar politikai életet, a kordonokat, simaszokos rendőroket. S valljuk be: van abban valami felemelő, hogy negyedmilliónyi magyarnak nemzeti ünnepükön elődeink tisztelete, hagyományaink jutnak eszébe - s elvonultak ünnepelni! A nem mindennapi eseményről se a jobboldali, se a baloldali média nem számolt be (bizonyára a TV stáboknál elfogyott a videoszalag). Ebből többen arra következtetnek: valami jó ügy van kibontakozóban. S ha arra gondolunk, hogy Erdély elszakadását Gyulafehérváron 100 ezer román kiáltotta ki, talán szabad reménykedni.

Volt még sok egyéb figyelemre méltó esemény, amit meg kellene említeni, hisz majd később talán fontos eseménnyé fejlődhetnek, mert összefüggések láncolatában élünk. S nem tudhatjuk azt, holnap mi lesz fontos abból, ami ma kevésbé fontosnak tűnik. Szólni kellene „csapatainkról” is, akik valahol Afganisztán holdbéli táján sok százmillióért védik a hazát... Amiért majd egyszer, egy másik magyar garnitúrának szinte biztos, hogy bocsánatot kell kérni. De ezek most rebellis, szélsőséges gondolatok, amire nem illik odafigyelni egy Unió polgárnak. Ezért nem is beszélünk róla...

Kevés szó jutott most a gazdaságról, pedig hej de sok kín győtri a kis- és középvállalkozókat! Azokat, akik még mindig dacolnak az árral. Őket sújtja igazán a válság. Mezőgazdaságban már nincs jelző, amivel a rossz viszonyokat jellemezni lehetne. Itt a szüret s a szőlőért semmit se ígérnek a felvásárló cégek! Vagyis: nem kell a szőlő. Búza nagy része raktárakban. Jön a kukorica betakarítás...

Hát így élünk, éldegélünk.

Barkuti Jenő

Vladár Pál (Caracas):

A MAGYARSÁG HAJNALA

1. Álmos öröksége

Egy állam, egy nemzet születése nem egy-egyetlen esemény, még csak nem is egy eseménysor, hanem egy folyamat, éppen úgy, mint a hajnal. A magyarság esetében a IX.sz. nagy részét felöleli ez a politikai folyamat, amelynek kiinduló pontja egy dinasztikus - tehát politikai - nász volt. Politikai folyamatot politikai perspektívából kell elemezni.

Nem szigorúan vett történelmi analízis, mert átsiklunk sok esemény felett, amelyek politikai szempontból semlegesek voltak. Így tehát ez az elmefuttatás inkább a történelem egyik segítő módszere, amely azonban meglepő új szempontból világítja meg ezt a számunkra döntő fontosságú időszakot.

*

Egy dinasztikus násznál az egyének eltűnének, és kimagaslak, hogy mit képviselnek. Ez a nász tehát nem két személy, hanem két egymás mellett lakozó törzsszövetség örökletes vezéreinek volt a násza. Úgekről, furcsa módon, nagyon gyér adataink vannak csak az Árpád-házi hagyományokra támaszkodó krónikáiróknál. Még a nevek sem eredetiek.

A turul ongon útjelző a VII.sz.-beli bolgár hódító felé, akinek a lakosságba beolvadt leszármazottai voltak a szövetség örökletes másod- és hadivezérei az általában távoli fővezér alatt, aki mindig a nagyfejedelmi család tagja volt. Gyakorlatilag a másodvezér hatalma nagyon kevés korlátozásnak volt alávetve. Lakóterületük a kazár birodalom észak-nyugati határvidéke volt, és a lakosság megfelelt annak a finnugor népnek, amely László Gyula boncolásában mint gyalogos szarvas-üldöző vadász szerepelt.

Emeséről már sokkal több maradt fent az Árpád-házi hagyományokban. Népe, az onogurok, azoknak a leszármazottai voltak, akik a VII.sz.-ban egy Kuvrat-fi vezetésével beköltöztek az avar birodalomba, és annak a bukásakor 803 körül kiszakadtak s visz-

szatértek a dél-rosz ősi szállásterületekre. Györffy alapvető analizisét követve, apjának Anonymusnál összevont neve a törzsfaját a névadó **Belár** őshöz vezeti vissza, tehát a családfán szerepelnie kellett Kuvratnak és **Attilának** is. Ennek a törzsszövetségnek volt örököse Emese, akár anyajogi alapon, bár erről nincsen az onoguroknál adatunk, akár pedig mint a joghordozója fiúgyerekének a számára. Ennek a bolgár fejedelmi családban is előforduló **Álmos** nevet adták.

Álmos tehát nagykorúsága elértekor két különböző örökletes jogot egyesít magában, két szomszédos törzsszövetség örökletes vezéri jogait, amelyek együtt a kazár birodalom majdnem teljes nyugati határterületeit foglalták volna magukban.

Ez a fejlődés, egy új hatalmi csoportosulás lehetősége természetesen nem kerülhette el a kazár vezetőség figyelmét. Legelső reakciójuk megszerezni Bizánc segítségét Sarkel erődítményének az építésére, a Don középső folyamán. Ez a defenzív katonai-politikai stratégia azonban önmagában nem látszott elegendőnek, tekintetbe véve az általános helyzetet. Délen pillanatnyilag béke volt ugyan, de az agresszív iszlámizmussal szemben ez nem jelentett stabil helyzetet. Keleten az állandóan nyomuló oguz törzsekkel álltak szemben, északon pedig kezdett már kirajzolódni egy varangiai katonai és gazdasági nyomás. A nyugati határ volt addig az egyetlen többé-kevésbé stabil határ, ezért a katonai-stratégiát egy politikai manőverrel kerekítették ki.

Mint láttuk, **Ügek** és elődei csak másodvezérek voltak, akik felett létezett egy a központi fejedelemség családjából kinevezett vezér. Habár ez messzemenő autonómiát adott az örökletes másodvezér kezébe, nem érte el a teljes függetlenséget. A kazár politikai válasz tehát az volt, hogy szakítva a tradíciókkal (és az általános szeptei

szokásokkal), a fővezért nem a fejedelmi családból választották ki, hanem magából **Ügek** népéből, **Leved** személyében, akit a krónikások a nép első vajdájának neveztek. Természetesen, talán kínai szokásokat utánozva, fejedelmi hercegnőt adtak feleségül, aki egyben a fejedelem informátora is volt.

Kazár szempontból ez a változás nagyon jól átgondolt politikai lépés volt. Mint a VII.sz.-beli ugyancsak Leved nevű hadvezér nagyon valószínű leszármazottja, a hatyú ongonos törzs örökös vezére volt. Ez a törzs, a földrajzi nevekből ítélve, elég nagy területet foglalt el, és nagyságát az is bizonyítja, hogy még négy évszázaddal később is függetlenek maradtak, és ugyanazt a nyelvet beszélték, mint Julianus barát.

Álmos szempontjából ez viszont feltétlenül negatív volt. Ahelyett, hogy a helyi ismeretek nélküli távoli fővezér alatt gyakorlatilag teljhatalmú lehetne, egy erős helyi gyökerekkel és hatalmi alappal rendelkező - és ezen felül a fejedelmi családba beházasodott - fővezér alatt lett volna másodvezér. Nem kétséges, hogy bár a krónikák egy nyakatekert és valószínűtlen, inkább csak a látszatot takaró magyarázatot adtak, itt egy katonai puccsal állunk szemben, amelyet Álmos hajtott végre, amikor átvette az onogur törzsek vezetését. A krónikák látszatmagyarázata viszont esetleg a kazár vezetőség igyekezetét tükrözi, hogy maradjon egy ajtó nyitva Álmos felé, ami sikerült, mert évekkel később ott találjuk Álmos hadait a kazárokkal együtt harcolva.

A magyarság még meg sem született, és máris elért az első nagy krízishez, amely végigkísérte a történelmet: Kelet vagy Nyugat? Ugyancsak végigkísért az is, hogy a krízist nem egy belső feszültség okozta. Mindkét oldalon ugyanaz a nép állt, még a VII.sz. hódítói is teljesen felszívódtak,

2. Álmos, az államférfi

Mikor Álmos véglegesen megszerezte úgy az apai, mint az anyai örökségét, kettős új kihívás előtt találta magát. A két csoport teljes összeolvastása nyilvánvaló belső súrlódásokra vezetett volna, de ugyanakkor súlyos nemzetközi gazdaság-politikai nehézségek előtt is állott. Természetes volt tehát a helyzetet mint perszonaluniót kezelni, és ennek olyan sikere volt, hogy - arab jelentések szerint - még évtizedekkel később is egymás mellett laktak, de külön portyáztak.

A gazdasági helyzet megoldása viszont elodázhatatlan volt. Észak felé a varangiai-rusz eredetileg Novgorod-Ilmenre alapozott gazdasági érdekszféra egyre inkább kelet felé is nézett, és már a mai Riazan vidékén is érezhető volt. Keletre az oguz törzsek fenyegettek, míg a tradicionális déli útvonal, amely a könnyen hajózható Donon át könnyű összeköttetést biztosított a fekete tengeri piacokkal, Sarkel építése óta nagyon is bizonytalan lett. Szükséges volt tehát a törzsszövetség súlypontját az egyetlen még szóba jövő Dnyeperre áthelyezni. Habár nehezebben volt hajózható, mint a Don, de mégis biztos összeköttetést jelentett dél irányába. **Álmos** szeme a kievi átkelőhely felé nézett, ahol a legfontosabb nyugatra vezető kereskedelmi út keresztezte a Dnyepert. Itt 852-ben két rusz száműzött átvette a város uralmát, és Álmosnak nagyon rövid időn belül sikerült olyan szilárd pozíciót teremtenie, hogy ha nem is volt formális tagja az uralkodó elitnek, az *Almus dvor* hagyomány döntő befolyására mutat.

Későbbi fejlemények azt is bizonyítják, hogy egészen különlegesen barátságos viszonyt tudott teremteni a nyugatra, a mai Galíciában élő szláv törzsekkel, valamint azt is, hogy a portyázások nem a kereskedelmi út Prágába vezető részét használták, hanem a délre, az Adriához vezető mellékutat, amely a Vereckei-szoroson át vezetett a Kárpát-medencébe. Noha írott bizonyíték nincsen, elkerülhetetlen az a feltételezés, hogy legalábbis az onogur elitben nagyon

is élő volt ennek a földnek az emléke, és így mindezekben a részletekben egy lassan kifejlődő stratégiai koncepciót láthassunk.

A szépen fejlődő helyzet 882-ben alapvetően megváltozott. A rikid **Oleg** kiirtotta **Askol** és **Dir** csoportját és megszerezte Kiev uralmát. Ugyanakkor, súlyos belső krízis fejlődött ki Álmos két törzsszövetségében. Jóllehet megint nincsen az okokról feljegyzés, a krízis megoldásának a részleteiből visszakövetkeztetve világos, hogy Árpád öröklése helyett a gyakorlatilag évek óta vezető csoportok más kandidátusokkal jöttek, ami egyúttal a két csoport szétválására is vezetett volna. **Ügek** népének a kandidátusa majdnem biztosan **Szabolcs** lett volna, már a senioritás elve miatt is, míg az onogur törzsek legkiemelkedőbb alakja **Kurszán** volt, aki élete végéig szoros kapcsolatokat tartott a honfoglalás után a nyugati peremen telepedett onogur törzsekkel, és akiről ugyancsak feltételezhetünk bizonyos öröklött tisztséget, míg **Árpád** egyenes vezérelt alatt csak az újonnan csatlakozott kabar törzsek lettek volna. A nevek megkérdőjelezhetők, de a krízis maga nem.

A krízis nagy volt, de az ajánlatot, amelyet **Álmos** letett a tárgyaláson, mondhatnánk lehetetlen volt visszautasítani: az exkluzív örökletes fejedelmi jogkör részének áthárítása a két csoport egyesített vezetői elé. Tulajdonképpen egy államalkotó alapszerződés volt, amelyről kezdve már joggal használhatjuk a „magyar” elnevezést.

A vérszerződéssel pecsételt egyezmény biztosította **Árpád** és utódainak a fejedelemségét, de itt már nem örökölt és szakrális, hanem egyszerűen egy választott fejedelem lett. Ugyancsak sikerrel járt a másik, **Álmos** szempontjából fontos tény, a két nép egy nemzeté váló kovácsolása. Így tehát a régebbi örökletes és gyakorlatilag korlátlan hatalmú fejedelemség helyett adott az újnak, amelyben egy bizonyos korlátokkal örökletes fejedelem egy elit

segítségével uralkodott. Perspektívából nézve ez a megegyezés mint egy államalkotó alapszerződés, megállapítja a vezető elit és a fejedelem kölcsönös viszonyát. A törzsek egybeolvadása tehát csak egy logikus következménye volt egy sokkal mélyebb és alapvetőbb megegyezésnek.

Anonymus, aki ebben az esetben az Árpád-házi tradíciók mellett a nagy családok hagyományaira is támaszkodott, részletes adatokat közölt az egyezmény tartalmáról. A pontokba való foglalás az ő bürokratikus műve. Az adatok maguk, esetleg eltúlozva a nemesség javára, megbízhatónak tűnnek, és ez egyúttal megengedi, hogy a körülményeket és érdekköröket felvázolhassuk.

A megegyezés maga váratlanul tartós volt. Az egész uralkodó osztály, tehát az elitnemek privilégiumai egyformán ebből a gyökérből fakadtak. Ezek az eredetileg egy szűk körű csoportnak adott privilégiumok hamarosan nagyobb tömegekre is kiterjedtek (szentkirályi szabadosai, várjobbágyok, stb.), és a nemesi rend alapkövévé váltak. Miután ezek egyformán részesültek az eredeti privilégiumokban, ebből eredt az egy és ugyanazon nemesség elve, amelynek részletesebb taglalása nagyon messze vezetne. Hogy ez mennyire volt mély és szilárd, arra példa **Nagy Lajos**, aki, amikor hazánkban is megpróbált bevezetni egyes nyugati feudális privilégiumokat, ezt nem nemesi birtokokra, hanem a nemesi vármegegyére alkalmazta.

Az egyik talán legfontosabb tulajdonsága ennek az egyezménynek tehát az volt, hogy a nyugati feudum helyett a *gens*-re, a nemre épült. Már ezért is mondhatjuk, hogy a magyar társadalmi és jogi szisztéma sohasem válhatott tipikus feudalizmussá, még ha egyes pillanatokban a feudalizmushoz hasonló anarchiához vezetett is, viszont esetleg éppen ez a nemre és a fejedelemmel kötött egységire épített szervezet tette az ország középkori nagyságát lehetővé. Ha a *feudum*, a földbirtok lett nyugaton az ország alapja, a *gens* lett nálunk a nemzet gyökere,

ugyanazt a nyelvet beszélték, amelyet Julianus négy évszázad múlva megértett, hitviláguk és műveltségi fokuk egységes volt.

A krízist külső politikai erők okozták. Az egyik oldalon, **Leved**, az „első vajda” - talán éppen vajdaságának a híres 3. esztendőjében? - a kazár politikai manipuláció foglya volt. A másik oldalon **Álmos** mint másodvezér az onogurokra támaszkodott, akik a Kárpát-medencei homályosodó, de még nagyon is élő emlékek hatása alatt nyugatra mutattak. A döntés sajnos egy mély hasadást is okozott, és a továbbvándorló törzsszövetségben legalább egy teljes és két féltörzs már nem vett részt.

Az elitben nem történt nagyobb változás, mert ez amúgy is a VII.sz.-beli hatalomátvétel óta nagy részben bolgár-török hódítók asszimilált leszármazottaiból tevődött össze, tehát megfelelt a későbbi magyar elit törökös antropológiai képének, habár esetleg az asszimilált bolgár elit embertani képe inkább Lipták középrétege felé mutathatna.

A hagyományok nem szólnak arról, hogy mi történt a vesztesekkel. Ez természetesen, mert hagyományaink a győztesek hagyományai. Az, hogy a hatyú ongon a Volga vidékén jelentős nyomokat hagyott maga után, arra a következtetésre vezet, hogy a vesztesek visszaköltöztek, vagy visszamekültek egy régebbi lakóhelyükre, amelynek emléke még feltétlenül léteznie kellett az idősebb generációban.

Ilyen körülmények között persze az is világos, hogy a volgai csoport, amely **Ügek** népéből hasadt ki, semmi kapcsolatban sem volt a déli, kaukázusi töredékekkel, amelyet úgy látszik az onogurok déli szárnyából hasított ki egy besenyő támadás, és amelynek szoros és családi kapcsolatban álltak **Álmos** onogurjaival. Ezek az alanok mellett, a szabírok régi lakóterületén telepedtek le. Így tehát Julianus nyelvi problémái is megmagyarázódnának.

távoli szeptei hagyatéka.

Ez az **Álmosi modell** kimutatta majdnem hihetetlen szívósságát és fejlődőképességét, egészen addig, amíg Siklós várában meg nem szegték a fejedelem és a nemesség közötti megegyezést, és amíg **Werbőczy István** meg nem merevítette, lezárva a további fejlődés lehetőségét, annak ellenére, hogy alig hat évtizeddel előtte kimutatta életképességét a Rákos mezején, ahol a köznemesség szimbolikusan pajzsára emelte **Hunyadi Mátyást**.

Ezért tartom **Álmost** történelmünk egyik legkiválóbb államférfiának.

Bibliográfia:

- Anonymus
Boba Imre: Nomads, Northmen and Slavs. Den Haag, 1967
Boba Imre: Kettős honfoglalás vagy Secundus Ingresus. München, Univ. előadás, 1983
Dümmerth Dezső: Emese álma. Bp, 1987
Dümmerth Dezső: Az Árpádok nyomában. Bp, 1977
Fehér M.-J.: Szkiták és magyarok. Bs. As., 1978
Ferdinándy Mihály: Álmos. 1957, München
Fügedy Erik: Vár és társadalom a XIII.sz.-ban. Bp, 1977
Györffy György: István Király és műve. Bp, 1977
Györffy György: Krónikáink és a Magyar őstörténet. Bp, 1975
Györffy György: A magyarok elődeiről és a honfoglalásról. Bp, 1975
László Gyula: Hunor és Magyar nyomában. Bp, 1967
László Gyula. A honfoglaló magyar nép élete. Bp, 1942
László Gyula: A honfoglalásról. Tankönyvkiadó, 1977
Macartney, C.A.: Hungary. Edinburgh, 1968
Macartney, C.A.: Medieval Hungarian Historians. Oxford, 1952
Macartney, C.A.: The Magyars in the IXth Century. Cambridge, 1968
Osetzky Dénes: A magyarság török ősei. Sydney, 1977
Vajay Szabolcs: Der Eintritt des Ungarischen Stammesbundes. Mainz, 1958
Vernadsky, George: Lebedia. München, 1957

Szerk. megj.: Az elmúlt hónapokban közöltünk néhány beszámolót a II. VH után Buenos Airesbe érkezett emigrációnak 60 éve történt megérkezéséről. Mai kolóniánk jelentős része ezeknek a 60 évvel ezelőtt menekült magyaroknak a leszármazottja. A nagyon különböző háttérrel érkező „pioníroknak” közös vonása a szegénység, a bátorság - de a mindent legyőző ereje főleg egy új életbe, jobb sorba vetett remény volt, szabadság-

id. ZOMBORY ISTVÁN HALÁLÁNAK 5. ÉVFORDULÓJÁN

Zombory István:

id. Zombory István emigrációja bizonyos szempontból sok sors-társától eltérő történet. Nem menekültárborból érkezett; nem terelték a hajóról az „Emigrációs Hotelbe”, ahogy az e témában eddig közöltekben olvashattuk. Életében menekült ő többször is, mint amikor az orosz fogolytáborból a szennyvízcsatornán keresztül szökött ki, de érkezését Argentínába, 1947. december 6-án a szó szoros értelmében nem lehet számalmasnak nevezni.

Egy egylovás bérkocsiban hajtatott nagynénje, Scossa Leonie elegáns házába, a Federico Lacroze utcai Hayton házba. Leonie még Budapesten férjhez ment az akkori argentin konzulhoz, Enrique Haytonhoz, és már a harmincas években érkezett Buenos Airesbe. Mire Pisti unokaöcs megérkezett, édesanyja, Scossa Piroska és nővére Mercedes már ebben a házban várták.

A Hayton-ház, Federico Lacroze 2122, Belgrano

Pisti akkoriban így írta le benyomásait Buenos Airesről, alig két hétre partraszállása után:

A város: irtózatosszerű terjedelmű, de még elég laposan építve. A házak nagy többsége 1-2 emeletes, és rengeteg a földszintes üzlékház. Ez persze nem vonatkozik a belvárosra, ott 5-6 emeletesnél nemigen látunk kisebbet. Az új lakóház-építkezés általában 6-8 emeletes, de azért akad 20-30 emeletes felhőkarcoló is. Isteni nagy parkok, rengeteg, hihetetlen mennyiségű magánautó, persze 95%-ban új amerikai típus, és nagyon ócska közlekedési lehetőségek. Van négy szép metró vonalunk, a földfeletti villamosok azonban olyan ócskák, hogy az ember fél, hogy szétesnek alatta. Pesti értelemben vett autóbusz jóformán nincs, ezt rengeteg kis ún. colectivo - 10-15 ülőhelyes és ugyanannyi állóhelyes kis autóbusz helyettesíti. Hihetetlen sebességgel száguldanak - ha bírnák a forgalomtól. Mert a belvárosi forgalom csak a londonihoz hasonlítható, legnagyobb probléma egy kocsi parkolása (1948-ban! Szerk.), pedig óriási parkolóhelyek vannak. Ha egy kocsi egyszer a délelőtti órákban valahol még le tud állni, onnan aztán kijönni több órás feladat, mert annyira össze vannak zsúfolva, ezért a magánautó elég problematikus közlekedési eszköz a belvárosban.

A távolságok rettenetesek: 10-15 kilométeres utcák nem mennek különlegesség számba, és itt említem meg azt a nagyon

Zombory István (1918-2004)

érdekes és az itteni viszonyokra nagyon okosan kitalált rendszert, hogy a házak nem sorba vannak számozva, hanem az utca elejétől számított méter-távolságot jelenti a ház száma. Tehát én 2122 méterre lakom a Federico Lacroze utca (= calle, amit azonban itt nem ír-nak ki) elejétől.

B.A. - mint fürdőhely. Hát ez az, ami nincs. A városban strand nincs, illetve csak 1-2 nagyon ronda van. A tenger több száz kilométerre van, és a La Plata folyó éppúgy nem használható a városnál, mint a Duna Budapesten. Különböző is sokkal randább a vize, mint a Dunáé. A Tigrén / egy mellékfolyó, de sok ezer kis gyönyörű szigettel / vannak a klubok strandjai, de ott csak tagok fürödhetnek, és még autóval is 1-2 óra a közeli részek megközelítése is. Szóval arról szó sincs, hogy én állandóan a hűvös habokban áztatom habtestemet.

Megélhetés: legjobb példa talán [nővérem] Mercedes a napokban érkezett barátainak esete, akik részére a közeli egy nagyon rendes panzióban egy tényleg szép, nagy szobát szereztek, ragyogó teljes ellátással, két személy / egy házaspárról van szó / részére, és ezért fizetnek összesen 600 pesót / 150 dollárt /. Ezzel szemben ugyanez az összeg egy elég kis kezdő havi fizetése egy tisztviselőnek. Aki kijön, ilyen állást elég könnyen kaphat, ha tud valamit spanyolul. Ehhez viszont nem kell több mint 2-3 hónap. Nagyon fontos persze, hogy aki kijön, annak ne kelljen rögtön már az első napokban pénzt keresnie, mert akkor persze kiuzsorázzák, mint mindenütt a világon.

Nagy általánosságban azt lehet mondani, hogy fantázia az ipari elhelyezkedésben van, mert nagy az iparfejlesztési tendencia és megfelelően fejlődik is. Ezzel szemben a külkereskedelem erősen meg van kötve. A belkereskedelem meg nemigen való a bevándorlónak.

Politika: egy kamuflált féldiktatúra van, ami azonban a nagy jólétben legfeljebb a bennszülötteket érdekli. Letagadhatatlan tény azonban, hogy a politikájuk ügyes. Ma ők Dél-Amerika vezető állama, a szavuknak súlya van. Általában nagyra vannak katonai felkészültségükkel is és komikusan harciasak, látszik, hogy még nem szagoltak puskaport. Akkor a hadügy-minisztériumuk van, hogy a pesti parlamentet néhányszor bele lehetne rakni.

Női szakasz: hát a nők, röviden jellemezve, csúnyák. Állítólag a jó klubokban látni szép nőket is. Nem kunszt egy csinos pesti nőnek itt jó partit csinálni, csinálták is már egy páran!

Szerencsére a szövő-fonó textilmérnöki szakban némi tapasztalattal rendelkezett, és így mint európai szakembert hamarosan egy állami textilgyár bízta meg, mint igazgatót, hogy talpra állítson egy fontos, de düledező textilgyárat. Rengeteg szorgalom, fáradhatatlan munka és sok szerencse eredménye, hogy alig 5 év alatt sikerült megépítenie Hurlinghamban egy családi házat, amivel édesanyjának és nővéreinek fedelelet és 5 év hűségese várakozás után menyasszonyának, Óhegyi Edithnek otthont tudott teremteni. Edithtel évekkig levelezett, ami abban az időben korántsem volt könnyű. Edith így írja 1949. szept. 30-án Budapestről: „Mindenki agent provocateur. Az, hogy cenzurázzák minden leveletem, az biztos, mert tőled minden

ban, békében. Ez, valamint a szétrombolt, kiéheztet Európában hátrahagyott hazájuk utáni sóvárgás tartotta bennük a lelket. Partra szálltak egy teljesen ismeretlen világban, ahol napról-napra a semmiből kellett építeni a jövőt. És maguk körül megteremtették a „kis Magyarországot”. **id. Zombory István** ennek, de főképpen a későbbi korszaknak kiemelkedő egyénisége volt. Fia István méltón emlékezik meg róla:

levél úgy érkezik, hogy tisztán látszik a leragasztás nyoma. Nagyon óvatosságnak kell lennem.”- Edith, barátoknak *Mausi*, Magyarországról végül is filmre való kalandos szökés után 1953. április 4-én, Nagypénteken érkezett hajóval Buenos Airesbe. Három napra rá, Húsvéthétfőn P. Virágh Venánc eskette meg őket.

Virágh Venánc ferences atya eskette Zombory Istvánt az 1953-ban 3 nappal előtte megérkezett Óhegyi Edithtel

Ezek után Pisti, ha lehet, még nagyobb lendülettel dolgozott. 1956-ban már létrehozta saját textilgyárat, a Tejeduria Martellit, amiből elég szépen meg tudott élni a hamarosan 2 gyermekkel bővült nagycsalád.

A Zombory házaspár egészen a 70-es évek közepéig nemigen vett részt a magyar társadalmi életben. Néhány, főleg Hurlingham körül élő magyar barátan kívül a magyar kolónia életéről legfeljebb nővérén keresztül értesült.

Miért és hogyan robbant hát be egyszerre, váratlanul az olivosi magyar közösség életébe? Az időközben serdülőkorra felnőtt 2 fia, *Dudi* és *Tomi* nevelése miatt. Jóllehet a fiúkat középiskolába a San Andrés kollégiumba íratta be, a legnagyobb súlyt mindig a magyar nyelv és lélek képzésére fektette, amit akkor a magyar cserkészlet jelentett.

1972-ben az új tervek és új kihívás láttán, Zombory új fába vágta a fejszét. Először is új családi házat épített Martinezen. Amikor 1975-ben a Szent László cserkészcsapat vezetősége, Vass Dinivel az élén, különböző okok miatt ellentétbe került Pesti Páterrel, a csapat rákényszerült arra, hogy elhagyja a Szent László iskolát. A belvárosi Centro Húngaro lebontása óta a Kinizsi Pál cserkészcsapatnak sem volt végleges helye és fedele. Sürgősen neki kellett fogni a munkának, összehívni a cserkészszülőket, pénzt szerezni és

egy Cserkészházat építeni. Zomboryék martinezi házukban csak úgy pezsgett a magyar élet, cserkészvezetők és szülők keményen tárgyaltak, szervezkedtek, a cserkészfiúk úgy dolgoztak, mint a legjobb kőművesek, és rövid másfél év alatt (1975/76) Pisti vezetésével felépült az új Cserkészotthon.

Az időközben három egyesületből 1973-ban létrejött Hungáriával való megállapodás szerint a cserkészek 99 évre megkapták a telek végén található helyet erre a célra. Még kész sem volt a Cserkészház, amikor a Hungária vezetősége, látván a cserkészek példáját, elhatározta, hogy a Klub székházát bővíteni és restaurálni kell. Gyakorlatilag emeletet kellett húzni a meglévő épületre, ami eredetileg a nagyteremből és egy söntésből állott. Mondhatni új székház építéséről volt szó!

Egy szép napon Papp András és Papp Jenő, Hungária vezetőségi tagok megjelentek Martinezen és rábeszélésték Pistit, aki erősen szabódott, hogy vállalja az új építkezés vezetését. Végül is nagyot sóhajtott - és elvállalta. Így lett belőle a Hungária elnöke, és úgy írta be magát a Hungária történetébe, mint „Zombory, az építő”. Akkoriban mondta róla a kolóniánk egy vezető személyisége, hogy „mint ejtőernyős beesett a magyar kolóniába, és percek alatt létrehozott egy klubot...”

Kemény munka volt. Mellette álltak igazi jó magyarok, mint az említett két Papp, Lévy Győző és még nagyon sok lelkes ember, akik úgy összefogtak és összedolgoztak egy konkrét cél érdekében, mint azóta soha senki a kolóniában.

Vezetőségi gyűlés a Hungária új 1. emeletén: b.-j.: Szinovszky Dezső (+), Dr. Kesserű István elnök (+) és Lomniczy József úv. alelnök az asztalfőn, Máthéné Júlia titkár, id. Zombory István alelnök (+), id. Roosz László

Nagyrészt ezeknek az 1973-77 évek közötti pionír, áldozatkész dolgozóknak köszönhetjük a mai kolóniánk életét és sikeres fenntartását. Az 1977-es Cserkészbál, egyben az új Hungária díszavatása telt házzal, 650 vendéggel volt ennek a korszaknak az ünnepélyes csúcspontja. Azóta 31 évnek kellett eltelnie, hogy ezt a rekord-megjelenést meghaladjuk a tavalyi,

Épülésben a Cserkészház! (1975)

csodálatos 50. Cserkészbállal a Palacio San Miguelben. Az „építő” nagyapák, akár az égben, akár közöttünk, boldogok lehetnek, hogy nem hiába építettek: gyermekeik és unokáik átvették a fáklyát, amellyel ők utat mutattak, és mind lelkesen dolgoznak a magyarság fennmaradása érdekében.

Mit hallott az AMH?

Haláleset

- 2009. július 26-án csendesen elhunyt vitéz **Permetey Kornél György** hányatott életének 93. évében leánya **Enikő Encike** Palma de Mallorca-i házában. Hamvait gyászmissza keretében búcsúztatták október 5-én, Budapesten. - Az 1944 Karácsonyán Budapest körül bezáruló szovjet gyűrűből csodával határos módon csúszott ki. Amikor Argentína megnyitotta kapuit, családjával Argentínába emigrált. Lányai **Adri** és **Enikő** aktívak voltak a kolónia ifjúsági szervezeteiben. Apjuk műkedvelőként szerepelt a **Szeleczy Zita** által létrehozott Argentínai Magyar Nemzeti Színházban. Hogy családjának biztos megélhetést biztosítson, magyar vendéglőt nyitott (*ki nem emlékszik az idősebbek közül a Costanera Carrito N° 20-ra? Szerk.*). Ennek tönkremenetele után Németországban próbált szerencsét. Végül Palma de Mallorcán telepedett le, ott nyitott magyar vendéglőt. - A Vitézi Rend és 2001-től a Horthy Miklós Társaság tagja volt. **Aranka**, Kornél 102 éves nővére **Permetey Adri** unokájával él a Kanári-szigeteken.

Betegség

- Az AMH csak „félfüllel” hallotta, hogy **Dr. Farkas Árpád** fogorvos kórházba került. Reméljük, hogy csak ideiglenes rosszul lett tartotta távol rendelésétől. Javulást kívánunk neki!

Innen-Onnan-Mindenhol

- **Október 31-én gondolunk a Reformáció ünnepére.** Nincs szükség föltételekre ahhoz, hogy megéljük végre az együttléti örömet Istennel az Ő házaiban, templomainkban... Valóban vagy hiszünk feltétel nélkül, és ez a hit tart minket együvé, vagy nem! Ilyen szellemben könnyebb követni a bibliai parancsokat: „Szeresd felebarátodat, mint tenmagadat.”

Tiana,
a szakértő

- **Monostoryné Kövesligethy Ildikó** fia **Zsolt** megajándékozta egy kis *laptop* számítógéppel, és jelenleg unokája, **Tiana** tanítgatja, amikor éppen ráér. Brava, **Ildikó**, látod, sohasem késő!

- Nagy visszhangot keltett a múlt számunkban jelzett cserkészakció, amely során augusztus 7-én ajándékrakományjal indult el néhány roverfiú a **Misiones-i Wandába** szolidáris alapon. A megható képsorozatból nehéz képet válogatni! (megtekinthető: <http://picasaweb.google.com/alejandrodemes/Misiones2009Wanda#>)

- A Mindszentynumban október 11-én celebrálandó Magyarok Nagyszónya miséjén megkeresztelik a **Panzone-Benedek unokát!** Magyar pap híján újból visszatért **P. Garcia Mata**.

- **Kamarás Szilárd** mondta be magát Magyarországról. Kedvenc sportja az íjászat, amit hobbiként űz, és emiatt jön, ui. október 21 és 24 között San Fernandón rendezik meg az Íjászat Világbajnokságot. Ilyen is van! Talán sikerül neki eleget tenni a cserkészek fölkerésésének, hogy tartson íjászat bemutatót a fiataloknak a Hungaria tenispályáján. A dátum közeledtével az érdeklődők felhívhatják Omárt a klubban, hogy sor kerül-e erre az eseményre.

- **Szilágyi János** 90 éves, nagyon kedves, kedélyes úr (Szilágyi Péter édesapja) Zsuzsi leányával érkezett Sydneyből a Cserkészbálra. Érkezése napján a Hun-

Szilágyi Péter
nővérével
és apjával

90 év! ↓

Fotó Trixi

gáriában vacsoráztak, és az **Oleanderekkel** együtt tüstént megünnepelték a bácsi 90. születésnapját. Még keringőzött is! Utána karakánul részt vett a nagy bálon is. Néhány hetet töltenek Buenosban, kirándulnak Mar del Platára.

- A Cserkészbálon idén is többen voltak jelen külföldről: Ausztrália (ahogy fentebb írjuk), Uruguay, Brazília, USA, Venezuela... Hiába, tavaly óta nemzetközileg köztudott, hogy az argentinai magyar Cserkészbálnak joggal nagy a vonzóereje!

- A Boszorkányok szeptember 4-én utólag ünnepelték meg legfiatalabb tagjuknak, **Kerekes Áginak** születésnapját **Kesserűné Judith Angyalka** gyönyörű tágas otthonában.

Kesserűné Angyalka, Vass Gyöngyi, az ünnepelt, Némethné Lenke, Lomniczyné Letti, Tóthné Emma, Honfi Jánosné Kati, Benedekné Marika, Lindqvistné Hapci, (Mayerne Irén a fényképész)

- **Honfi Laci** és **Csiki** Belgranóban élvezik új lakásukat, **Kriszti** lányuk közelében. Örömmel köszönthették Lacit a Hungáriában és a Cserkészbálon, vidám lelkületben, ahogy szemmel láthatólag újból élvezte a régi barátok társaságát. Örülünk Nektek, Laci és **Csiki**!

- **Némethy Kesserű**

Judit megint villámlátogatáson volt köztünk, mert be kellett indítania a New York University itteni lerakatánál az új szemesztert. Szép lakásán szívesen jönnek össze a barátok, mert mindig találunk finom csipeget-nivalót...

Honfi Jancsi főállalja a háziúr szerepét: b.-j.: Lindqvistné Hapci, Fanciscóné Mártha, Jancsi felesége Kati, Kesserűné Angyalka, (háttal) Benedekné Marika Mitchell Carolina festményével a háttérben

Fotó Balthazár

- Miután **Kesserű Judit** lakására megfestette a képet, **Mitchell Carolina** elpályázott Budapestre, hogy a Balassi Bálint Intézetben egy éven át tökéletesítse a magyar nyelv és kultúra ismereteit. Amint a budapesti pályaudvarra befutott (ahol **Kesserű Gábor** fogadta) tüstént cipőt váltott és együtt nagyot futottak a szép városban.

Mitchell Caro és Kesserű Gábor a nagynéni budapesti lakásának balkonján

- Ahogy a szomszédos oldalon olvashatjuk, nagy ünneplésben volt részük a száz évet megközelítő vagy túlhaladó híveknek a Református Egyházban szeptember 6-án. Kiemelendő, hogy **David Calvo ev. lelkész** mindig „beugrik”, pláne akkor, amikor magyarok hívják. Régi időkől származik a hozzáánk való ragaszkodása, és szeméből mindig árad felénk a szeretet.

- Örömmel hallottuk, hogy **Dömötör Évának** Washingtonban megvolt lányuk ünnepélyes nagy esküvője. Már nagyon várjuk a régóta beígért képeket! Igen sokan a volt buenosiaiak és brazíliaiak közül is jelen voltak. Gratulálunk!

- A Német klubban a **Magyar Hét alatt** (*l. Eseménynaptár SP 4.o.*) a tervbe vett programok közt szerepel képkiallítás a nagykövetségtől, ruhák és hímzések kiállítása Paál Magditól, a mindennapi ebédben két magyar ételspecialitás, október 22-én reggeli 8.30-kor **Dr. Drexler András** előadásával, 24-én magyar jellegű záróvacsera vetítéssel és rövid tánccal... Szóval ajánlatos odalátogatni! Sok sikert kívánunk!

- Visszatérve a Hungáriában július 11-én igen sikeresen lezajlott szavazóestire, hadd említse e sorok írója, hogy szívesen hallott volna több ilyen zsánerű költeményt is, mint amit id. Zaha Sándor mély átérzéssel olvasott föl

Imádkozzunk
Tcharykow Miklós

„Nikita”
Szent Sír Lovag
lelkiüdvéért!

1944. február 15 - 2009. augusztus 31

Bölcs, jóságos szíveddel létünket megaranyoztad,
gondjainkat megkönnyítetted,
lelkünket az Úr felé emelted.
Jóságos Isten, Te adtad őt nekünk,
hogy boldogok legyünk.
Te hívtad őt magadhoz, hogy örökre
boldog legyen Szent Színed előtt.
Legyen meg a Te akaratod!

Gyászoljuk:

Gyermekei: Alejandro, Iván, Marcela és Sergio

Unokája: Máximo **Veje:** Levente

Nővérei: Sonia, Natasa

Sógora: Gábor és gyermekei: Alex és Myza

Sógornője: Zsuzsi, **sógora:** Ángel és gyermeke Lautaro

Unokatestvér: Oscar és María Pejko
és az egész rokonság Argentínában és Magyarországon.

mindkettőnk egyik legkedvesebb költőjétől. Ez ui. a kevésbé közismert „jó” versek közé tartozik:

Babits Mihály: Esti megérkezés

Az esti sötét halk mezei lelkét a mohó kilométerek bús messzibe nyelték. Kocsim ablakait most veri a fény, két sorban a lámpák jönnek elém. Tépett takaró lett már a sötétből; csak az ég, a nagy ég fut velem a rétről; kiejtik az utcán a csönd mezei csokrát a kiránduló fáradt kezei.

De harsan a lángok lármája, a lámpák csillama szemembe csengeti lángját. Máshol az éjszaka csendje halálos: itt villan a villany és villog a város. Idelelna a város villanya villog, de fenn a nagy ég száz csillaga csillog: a villany a földi, a csillag az égi, a villany az új, a csillag a régi.

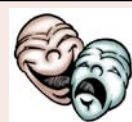
- Az idei, évente megtartott „Día del Inmigrante” hivatalos városi rendezvényen szeptember 4-én **Halder Mihály** Puerto Madryn-i barátunkat tüntették ki diplomával a Dirección Nacional de Migraciones-ben. Gratulálunk!

Dr. Drexler András PhD a Magyar nagykövetség ügyvivője, Puricell-né Szabó Éva AMISZ elnök, Paál Magdi, Bánffy Zsófi, a kitüntetett, Hallerné Kati, Bade Teréz és Haller Szófia

Fotó Haller

Támogassuk jelenlétünkkel a
Szent István Otthont!

A Hungaria Színpadán
Bencsik Imre komédiája:
KÖLCSÖNLAKÁS
két felvonásban

Október 17-én, szombat, 18 óra

A színpadi hősök 21 évestől 75 évesig!

Bevétel a Szent István Otthon javára
Mindenkit szeretettel várunk és elvárunk!

Mi történt?

Társadalmi hírek, események. (Rovatvezető: Bonczos Zsuzsa)

Befogadó hazánk, Argentína politikai és az ezzel összefüggő gazdasági helyzete a legelsőszámba derülőt sem tudja megnyugtató. Egyszerűen felháborító. A június 28-i képviselőválasztások eredménye bebizonyította a kormány kudarcát, ami halvány reményekkel töltött el bennünket. Az elnökházaspár reakciója ezeket a reményeket - legalábbis decemberig - kioltotta. Az ellenzék meglehetősen fejtelten kapkodása sem biztató. Régi bevált taktika, hogy a legjobb védekezés a támadás. A volt elnök, elnöknőnk szinte megszállott férje ezért most a támadás, a habzsolás, a kétségbeesett, utolsó harácsolás taktikáját gyakorolja. A sikert sajnos pénzzel is meg tudja vásárolni. Cristina másfél évi kormányzása óta szeptember 12-

én éppen a 15. populista szózatát harsogják minden megvásárolt hírközlő állomáson.

Magyarországon sem sokkal biztatóbb a hangulat. Ott is az agresszív támadás mindkét párt elszánt utolsó fegyvere. A végső futamra hamarosan megkondul a harang.

Minden reggel 8 órától a FM 73.3 hullámhosszon világhíreket közvetít a Radio Europa állomáson az RFI, délutántól pedig a BBC. Meglepetésemre **Angela Merkel** német kancellár beszédét közvetítették egyenesen a Sopronpusztáról, ahol egy megható ünnepségen a „Páneurópai Piknik” történelemformáló hatására emlékeztek a 20 évvel ezelőtti, **1989 augusztusában** lezajlott tömegmozgalomról. Merkel asszony kijelentette, hogy a magyarok egy visszavonhatatlan lépést tettek a szabadság útján.

Emlékszünk még a vonatból integető boldog tömegre, boldogságtól síró családokra, amint a megnyílt osztrák határ felé igyekeztek. A napokban érkezett hozzánk Dr. Békefy Lajos lelkész emlékirata, amelyben megható hangnemben, de számokkal és tényekkel világít rá ennek a történelmi eseménynek átütő fontosságára. Nyugat-Németország meghirdetett egy majálisszerű ifjúsági táborozást Magyarországon, ahova ők kaptak határátlépési engedélyt. Ez a hír eljutott az NDK német ifjúság városaiba, Berlinbe, Drezdába - és úgy fellelkesítette a „kommunista paradicsomban” felnőtt embereket, hogy mindent reszkírozva tízezrek indultak Magyarországra. Olyan volt ez, mint amikor megnyitnak egy zsilipet és árad belőle a vízözön. Budapest körül három óriási sátorábrát kellett

szervezni. Az első, a zugligeti katolikus plébánia kertjében ezeket helyezték el. Aztán Csillabércen az úttörőtáborban, majd a zácai ifjúsági üdültáborban lassanként el tudtak helyezni óriási tömeg hol reménykedő, hol kétségekben vergődő embert. Mi lesz, ha nem engedik őket át a határon? Visszaút? Börtön? Vagy halál! 14 napon keresztül az egész világ érdekükben tárgyalt a magyar kormánnyal, Horn Gyula miniszterelnökkel, Gorbachov orosz és Kohl német miniszterelnökkel, a német és magyar protestáns egyházak, a Máltai és Johannita Rendek szeretetszolgálatát, a német Vöröskereszt és sok más jóindulatú harcos. A magyar kormány felismerte történelmi szerepét és vállalta, hogy elsőnek vágjon utat a vasfüggöny szegesdrójtjain keresztül a szabad nyugati világba. (*)

Azóta eltelt 20 esztendő. Magyarország érdemeit elismerik az Európai Unióban, amelynek 5 éve tagja. A határok leomlottak, boldogok lehetnének. Ezzel szemben minden szomszédunkkal perben állunk, az EU-ban nem vagyunk a legmegbízhatóbb tagok, mert régi sebektől vérzünk, nacionalisták lettünk, miközben ez a nyugati világban „kiminta a divatból”. A volt kommunista országokban viszont, ahol 40 évig mindenkinek be kellett fognia a száját, most a szabadság mámorában minden feltorlódtott mérnök, kisebbségi érzékenységük, keservük egyszerre kicsordul. Kár! Mert a közép-keleti európai országok nagyon is egymásra vannak utalva. Köztük leginkább Magyarország, akinek minden az iparhoz szükséges termék - ásvány, fa és kő - szomszédai kezébe került.

Argentínai Magyar Hírlapunk első számaiban kértem olvasóimat, hogy időnként szólaljanak meg, írjanak pár sort, legyen az tetszésnyilvánítás, vagy kritika. Jól esik a visszhang, biztat, hogy amit írtunk - elolvasták. Örömmel jelentem, hogy ma már nincs panaszra okom. Sok visszhang jut el hozzánk. A legnagyobb örömet számomra a mellékelt fénykép jelentette, amit **Czanyó Adorján** lányától kaptam. **Augusztus 19-én 90. születésnapját** ünnepelte **Dodó**. Az

Örömmel értesültünk, hogy Czanyó Dodó mindig érdeklődéssel veszi kézbe az AMH-t! Fotó Mimi

AMH-ban talán éppen rovatomat olvasta? A **Mi Történt** olyan, mint egy napló. Ha év végén összerakod, megnézheted, hogy mi történt pl. augusztus 2. felében 2007-ben, esetleg 2009-ben...

Lapunk szeptemberben kolóniánk gyászával zárult, amiben beszámoltunk legkedvesebb pártfogónk és barátnőnk, **Rubido-Zichy Iván**né, **Hohenlohe Senta** haláláról. Szeptember 14-én koporsója mellett sírtunk.

Másnap gyönyörű időben gyermekkori barátom, **Bobrik György** 85. születésnapján vidám ebédjén vettem részt és nevettem. Az élet megy tovább. Szeretteinkkel együtt sírnak és együtt örövendünk. A július 13-ra tervezett születésnapot, mint minden egyéb társas gyülekezést leányai augusztusra halasztották. Régi barátok találkoztunk **Verónica Bobrik de Fabián** szép kertés villájában. A kitűnő ebédet három nagy asztalnál Gyurka két leánya **Verónica** és **Susana** és férjeik **Martín Fabián** és **Ernesto Meli** szolgálták fel, jó kedvvel, bőséggel. A két legfiatalabb tündéri kis unoka, **Serena** és **Francesca** tánra perdültek, majd segítettek nagyapjuknak elfújni a gyertyát.

3-generációs idill: Bobrik György hagyja magát ünnepelni... Itt lányaival és a két kis unokával. Fotó Bonczos

Augusztus 22-én **Gubareffné Hann Gerda**, a régi „martínezi banda” aranyos „fogadó leánya” születésnapján uzsonna/vacsoráján jöttünk össze. Ő a legfiatalabb közöttünk. 67 éves korában, angyali türelemmel kénytet bennünket. Hálából 2 költő írt hoz-

zá felköszöntő verset.

Az ünnepelt Hann Gerda mamája, Hédy mindig számíthat lányára hűséges kíséretére! Fotó Bonczos

Augusztus 23-án, vasárnap a kolónia minden keresztény gyülekezetének tagja részt vett a hagyományos Szent István misén. Igazi együttérzésben hallgattuk és átértékeltük Földes Ferenc atya tartalmas, kitűnő prédikációját. Lelkesen énekeltük a régi magyar egyházi énekeinket. A Mindszentynum alsó ebédlője színültig megtelt. Olyanok is eljöttek, akik nem jelentették be magukat. Gyorsan és szívesen több asztalt állítottak fel, és kitűnő hangulatban ebédeltünk. Az

Vidám terefele még Földes atya búcsúszövege előtt. b.-j.: Honfiné Rajczy Kati, Vizcainóné Wagner Gabi, Kurucz László. Fotó Baltházár

ebéd végén a Mindszentynum elnöke, Fóthy István kedvesen beszélt Földes atyát, akinek 10 hónapos szerződése a következő napokban járt le. Mind a tagokat, mind a vendégeket mellbe vágta a lelkész válasza. Talán a csípős, előző napról maradt paprikás, amit szeretettel felszolgált nekünk az ebéd végén, robbantott ki belőle annyi keserűséget, csalódást és kritikát. Minden emberben van egy adag szeretet és jóság, együtt egy adag negatív bántó érzéssel. Ezen a szép búcsúünnepélyen érthetetlen, hogy miért éppen a negatív érzelmek és nem a szeretet bugyant ki belőle. Mindenképpen kívánunk neki egy jobb jövőt. És sok szeretetet. (l. továbbá 2.o.)

Augusztus 17-én az Ars Hungarica rendezésében hallgattuk meg a júliusról elmaradt örmény-magyar hangversenyt a magyar nagykövetség termeiben (l. továbbá SP 3.o.) Magyarországról „importált” mezzoszoprán, **Avedikian Victoria Theresa** csodálatos hangja nagyobb előadótermet érdemelt volna, de így is teljes szépségében érvényesülhetett midőn az örmény és magyar népdalokat énekelte. A koncert fénypontja a csodálatos fiatal zongoraművész **Ramiro Campodónico** volt. Szerencsénkre,

Nemcsak hang kell, de telivér előadóképesség is! Avedikian Victoria mindkettőben bővelkedik. Fotó Baltházár

ESEMÉNYEK

híres zenekritikus barátunk **Paul Bardin** kellőképp bevezette a műveket. Utána teljes áhítattal hallgattuk az előadót. Szem nem maradt szárazon, amikor Liszt átdolgozásában adta elő Richard Wagner Tristánjából a „szerelmi halált”. A koncert utánra ígért fogadáson kicsit családva néztek körül a vendégek. A nagykövetségről nem jelent meg senki, és természetesen a vendéglátás sem volt olyan, mint ahogy ezen a helyen megszoktuk.

Szeptember 6-án a református gyülekezet megható születésnap ünnepet rendezett leghűségesebb és legidősebb testvéreinek. Mindannyiunk példaképe, szeretett **Schirl Ilonka** néni 102. évét, **Varga Nusika** 90. évét, **Ladányi Domonkos** 92. évét, **Szabó Imréné Katica** 90. évét és **Tornyai Lacika** 87. évét David Calvo lelkész áldotta meg a templomban. Utána a felső díszteremben, terített asztaloknál kitűnő házfűttes ebédet folytattuk a megemlékezést. Az ünnepelték gyermekei külön-külön gyertyákkal feldíszített 4 tortával lepték meg a szülőket és a vendégeket. Ilonka néni egy szuszra fújta el a 3 gyertyát. Szeméből annyi szeretet és jóság áradt, hogy e levegő megtelt az ő általa sugárzott Szentlélek melegével, ami mindannyiunknak mély lelki élményt nyújtott.

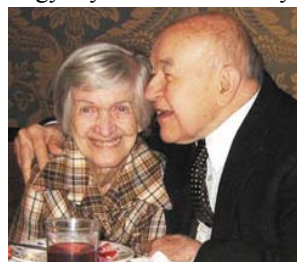
A magyar Szent István Otthon ügyvezető igazgatója **Éva Rebecchi** könyvének *El Hotel de la Última Estación* bemutatójára kaptunk meghívót a Hungáriába augusztus 29-ére. Meglepetésünkre és örömünkre a földszinti nagyterem színültig megtelt. A könyvet író-szakemberek méltatták. Évát a Hungária részéről **Lomniczy József** mutatta be a magyar kolónia azon tagjainak, akik ugyan néha támogatják a Szent István Otthont, de Évát személyesen nem ismerték.

A Szent István Otthon járóképes lakói mind jelen voltak! Fotó Bonczos

David Calvo ev. lelkész a reformátusok szószekén. Fotó Pataky

David Calvo ev. lelkész a reformátusok szószekén. Fotó Pataky

Ketten együtt megközelítik a 2. századot! Schirlné Ilonka és Ladányi Domi huncutkodnak. Fotó Pataky

Ezeknek ajánlom, hogy olvassák el a könyvet, hogy megértsék, hogyan lett egy „menhelyből” egy „otthon”. Számít ugyan az anyagi segítség, a tisztességes elszámolás, ügyvezetés és a rend, de a legfontosabb a szeretet és a lélek. Éva legnagyobb sikere abból áll, hogy az otthon mozgatható lakói részt akartak venni az ünnepélyen. Gondozóikkal együtt kivétel nélkül megjelentek, és sokkal nagyobb türelemmel és szeretettel hallgatták végig a hosszú programot, mint mi, a „fiatalabbak”... **Schirl Pali** és zongoraművész kísérő tették még hangulatosabbá az estélyt. Múlt pénteken jártam az otthonban. Senkinek nem ártott meg sem az utazás, sem a fáradtság. Ez volt ebben az évben idős testvérünk legszebb élménye. (l. továbbá SP 3.o.)

Kolóniánk legnagyobb eseménye, a szeptember 12-i CSERKÉSZBÁL külön oldalt igényel. Magam részéről csak a 3 rendezőnek szeretnék gratulálni, megköszönni nekik önzetlen fáradozásukat. **Zaháné Lomniczy Alexandra**, **Zomboryné Kemenes Kati** és **Franciscóné Baltházár Mártha** fiatalasszonyainknak oroszlánrésze volt a sikerben. A pálmát az utolsó műsorszám, a vidám, lendületes erdélyi népi tánc vitte el, amelyet a tehetséges művész, **Zólyomi Kati** rendezett.

(*) Ebben az akcióban vezető szerepe volt **Csilla Freifrau von Boeselager** szül. **Fényes Csillának** (1941-1994), aki megalapította a Magyar Máltai Szeretetszolgálatot 1988-ban. **Angela Merkel** kancellár külön méltatta őt megemlékezésében. **Csilla báróné** behívta Magyarországra a legjelentősebb anyagi erővel és tízezrek ellátására alkalmas eszközökkel felszerelt Német Máltai Szolgálatot, és magyar kérésre bekapcsolódott a Nemzetközi Vöröskereszt is. (Csilla a LAMOSZSZ elnök, **Kunkelné Fényes Ildikó** húga volt. A II. VH után a szülei vel menekült el Magyarországról, s Venezuelában nőtt föl).

Budapesten kb. 30.000 kelet-német ember tartózkodott akkoriban, akik sátraikkal ellepték a közparkokat, lakókocsijaikkal elfoglalták az utcákat. Megszállták Nyugat-Németország budapesti nagykövetségét és konzulátusát. A magyar máltaiak a követség kérésére a zugligeti plébániai közösség együttműködésével megnyitották kapukat, hogy befogadják őket. Ahogy 1990. október 4-én, a német újraegyesülés másnapján **Helmut Kohl** kancellár emlékeztette honfitársait, „Magyarország üttette ki az első téglát a berlini falból”. (Szerk.)

- AZ ARGENTÍNAI MAGYAR HÍRLAP TÁMOGATÓI •**
- Alapító Fővédnök: Rubido-Zichy Hohenlohe Senta (+) •**
- Alapító Védnökök:** Alitisz Constantino - Eickertné Toinette - Gorondi István és Edith - Lomniczy József - Monostoryné Kövesligethy Ildikó - Móríc Istvánné - Papp Jenő - Takács István (+) - Zilahi Sebest Jenőné - Bonczos Zsuzsanna - Zombory István - Zöldi Márton
- 2005-től 2008-ig US\$ 100.-on felüli adományozók (ábécésorrend):**
- (4x) Dr. Farkas Ferenc - Dr. Némethy Kesserű Judit (USA) - Dr. Orbán László - Rubido-Zichy Hohenlohe Senta - Zilahi Sebestné Bonczos Zsuzsa
- (3x) Dr. Alitisz Constantino - Erdődy József - Móríc Istvánné - Pejacesevich Alexis
- (2x) Dobosi Szabó Anikó - Döry Ilcsi - "Instituto Internacional de Artes Culinarias Mausi Sebest" - Luraschiné Földényi Judith (Ausztria) - N.N.
- (1x) B.Á. (Kanada) - Dr. Besenyi Károly - Gorondi István és Edith - Gosztonyi Attila - Grosschmid Mária (Mo) - K.I. - N.N. - Zombory István
- 2009:** Luraschiné Földényi Judith (Ausztria) - Kalpakian Ervin - Rubido-Zichy Hohenlohe Senta - Dr. Némethy Kesserű Judit (USA) - Zilahi Sebestné Bonczos Zsuzsa - Döry Ilcsi - Gorondi István és Edith - Móríc Istvánné - Alvarezné Zöldi Viktória - Mészáros Lászlóné, Angéla - Jakab János (USA) - "Instituto Internacional de Artes Culinarias Mausi Sebest" - Dr. Alitisz Constantino - Dr. Farkas Ferenc - Sisa István (USA) - Erdődy József - Dr. Orbán László (2x)
- Az AMH és az egész magyar közösség nevében hálással köszönjük adományukat, támogatásukat, fölülfizetésüket!**

HUNGRÍA, JULIO 2008
ORDEN DE LOS CABALLEROS DE LA MESA BLANCA MARIANA SEBESS
Distinguida con la GRAN CRUZ DE ORO

Distinguidos mundialmente

FRANCIA, NOVIEMBRE 2007
IV° FESTIVAL INTERNATIONAL DES ARTS GOURMANDS

ESPAÑA, ABRIL 2007
COPA ESPAÑA DE PASTELERÍA

FRANCIA, ENERO 2007
BOCUSE D'OR

EE.UU., SETIEMBRE 2005
ANNUAL CULINARY SUPER CHALLENGE TEAM COMPETITION

LUXEMBURGO, NOVIEMBRE 2002
CULINARY WORLD CUP, UNICOS GALARDONADOS EN LATINOAMERICA
MEDALLA DE BRONCE

MAUSI SEBESS
ARTES CULINARIAS

www.mausiweb.com

Squam
Crema dental multifunción con EDS y flúor

Protege su sonrisa diariamente

- Acción Antisarro
- Acción Antiplaca
- Acción Anticaries
- Protege el esmalte
- Previene la enfermedad periodontal

Gador
Al Cuidado de la Vida
<http://www.gador.com.ar>

PRESENTACION: Pomos multilaminados con 80 y 120 gramos.

Argentíni MAGYAR HÍRLAP
Az argentíni magyarok független folyóirata
Kiadó-szerkesztő: Haynalné Kesserű Zsuzsanna
Rovatvezető Sebestné Bonczos Zsuzsa
Szerkesztőségi iroda: Bonapartianné Graul Trixi
L. Monteverde 4251 - (1636) Olivos - Buenos Aires
Tel./Fax: (54-11) 4711-1242 amagyarhirlap@yahoo.com
<http://epa.oszk.hu/amh> <http://efolyoirat.oszk.hu/amh>
www.argentinaimagyarhirlap.blogspot.com

Kőműves, festő, vas és parketta munkák
Péter Szilárd és Miskolczi Tamás 15-5844-0090
Unger István 15-6265-9154
Munkaminőség referenciával

Szurdokpüspökin
82 km-re Budapesttól, 2005 m²-es telek és rajta 98,51 m²-es felújított régi összkomfortos parasztház, melléképülettel eladó, gázcirkó fűtés, pince, erdő.
Ár: 8.000.000 Ft.
Tel.: (0036) 30 648 6171
(0036) 20 992 8754

Spanyoltanulás végett Buenos Airesben tartózkodó budapesti lány munkalehetőséget keres:
- gyermekfelügyelet, bébiszitter
- idősebbeknek bevásárlás, főzés, takarítás, felolvasás, társalgás magyar nyelven
- házhözjáró magyartanítás
Kiss Anita 3534-0449
email: kissanit@gmail.com

Dra. Dancs Zsuzsanna ügyvéd
A. Brown 3185 piso 2 Of. 4
Mar del Plata
Tel.: 0223-494-0339
susanadancs@sinectis.com.ar

Dra. Gabriela Szegödi Abogada
Estudio 4372-6844
15-5026-4512
gabriela_szegodi@yahoo.com.ar

Dra. Daniela Bordalejo Dr. Martín Puricelli
Médicos Psiquiatras
Consultorio:
15-5325-2078 4823-9347

Dr. Farkas Ferenc ügyvéd
Carlos Pellegrini 743
p. 10. of. 45, Buenos Aires
Tel.: 4322-0902
Kérjen órát

A Z.I.K. támogatja a magyar betűt

"Kiművelt emberfők által tenni nagy nemzetté a magyart!"

HUNGÁRIA KÖNYVBARÁTOK KÖRE - HKK
KÖLCSÖNKÖNYV- ÉS LEVÉLTÁR
Hivatalos órák: Péntekenként 19 - 21 óra. Hungária Egyesület 1. em. - Pje. Juncal 4250, Olivos
Tel. 4799-8437
haynal@fibertel.com.ar

- A megjelent írárok nem fejezik ki szükségszerűen a szerkesztő véleményét, és azokért minden esetben szerzőik felelősek.
- Kéziratokat, fényképeket nem örzünk meg és nem küldünk vissza. Javítás és rövidítés jogát fenntartjuk.
- Szabályosan gépelt, kijavított, és e-mailen beküldött írárok a közlésnél előnyben részesülnek.
- Hirdetéseket csak a hirdetési díj befizetése után közlünk.

A novemberi számra a lapzárta: október 10
Anyag és hírek beküldésére
(54-11) 4711-1242
amagyarhirlap@yahoo.com

Kedves Olvasónk! Megkapta már a nyugtáját?
A címkén látható az előfizetésének lejárata. Két hónappal utána be kell szüntessük a lap küldését.
Előfizetése megújításának esetében kérjük közölje velünk annak módját és dátumát (4711-1242), hogy kiállíthassuk a megfelelő nyugtát. Köszönjük!
AMH

INTÉZMÉNYEINK NUESTRAS INSTITUCIONES

IFJÚSÁGI CSOPORTOK - ACTIVIDADES JUVENILES
EMESE KULTÚRA ÉS IFJÚSÁGFENNTARTÓ TESTÜLET - ASOCIACIÓN CULTURAL EMESE, Patrocinadora de las Instituciones Juveniles Húngaras de la Argentina. Pje. Juncal 4250, (1636) Olivos, Bs.As. Tel. 4794-4986 - emese_zik@arnet.com.ar
39.SZ. MAGYAROK NAGYASSZONYA LCSCS. - AGRUPACIÓN DE GUÍAS HÚNGARAS N° 39 MAGYAROK NAGYASSZONYA. Pje. Juncal 4250, (1636) Olivos, Bs.As. Tel. 4723-4988 - edithhaynal@hotmail.com
18SZ. BARTÓK BÉLA CSCS. - AGRUPACIÓN DE SCOUTS HÚNGAROS N° 18 BARTÓK BÉLA. Pje. Juncal 4250, (1636) Olivos, Bs.As. Tel. 4794-4986 - rubicito87@yahoo.com.ar
KÜLFÖLDI MAGYAR CSERKÉSZÖVETSÉG DÉL-AMERIKAI KÖRZET - DISTRITO ARGENTINA DE LA ASOCIACIÓN DE SCOUTS HÚNGAROS IN EXTERIS. Pje. Juncal 4250, (1636) Olivos, Bs.As. - lomniczymatyas@yahoo.com.ar -15-5703-1800
REGÖS MAGYAR NÉPTÁNCÉGYÜTTES - CONJUNTO FOLKLÓRICO HÚNGARO REGÖS - Pje. Juncal 4250, (1636) Olivos, Bs.As. www.regosargentina.com.ar
Tel. 4799-4740 - edibon1@yahoo.com
ZRINYI IFJÚSÁGI KÖR (HÉTVÉGI MAGYAR ISKOLA) - CÍRCULO JUVENIL ZRINYI - Colegio Húngaro. Pje. Juncal 4250, (1636) Olivos, Bs.As. 4791-3386 susyfothy@yahoo.com.ar

MŰVÉSZET, ZENE, KULTÚRA - ARTE, MÚSICA, CULTURA
ARS HUNGARICA KULTÚRA- ÉS ZENETERJESZTŐ CIVIL SZERVEZET - ARS HUNGARICA, Asociación Civil de Música y Cultura - szekasym@gmail.com - CORAL HUNGARIA - leidemann@fibertel.com.ar - Cuba 2445, (1428) Buenos Aires. Tel. 15-6134-1577 - www.arshungarica.com.ar
HUNGÁRIA KÖNYVBARÁTOK KÖRE KÖLCSÖNKÖNYV- ÉS LEVÉLTÁR - HKK - BIBLIOTECA HÚNGARA - Pje. Juncal 4250, 1° piso. (1636) Olivos, Bs. As. Tel. 4799-8437 - haynal@fibertel.com.ar
MAGYAR SZINTÁRSULAT: ALOMGYÁR a Hungáriában. zolyomikati@fibertel.com.ar

KLUBOK - CLUBES
HUNGÁRIA EGYESÜLET - CLUB HUNGÁRIA, Asociación Húngara en la Argentina. Pje. Juncal 4250, (1636) Olivos, Bs.As. Tel. 4799-8437 / 4711-0144 - hungariabuenosaires@gmail.com
VALENTÍN ALSINAI MAGYAR DALKÖR - CORO HÚNGARO DE VALENTÍN ALSINA. Av. Gral. Viamonte 2635, (1822) Valentín Alsina, Bs.As. Tel. 4244-1674

ISKOLÁK - COLEGIOS
ANGOLKISASSZONYOK INTÉZETE (WARD MÁRIA) - COLEGIO MARÍA WARD. Calle 43 N° 5548, (1861) Plátanos, Bs.As. Tel. 4215-1052
SZENT LÁSZLÓ ISKOLA - COLEGIO SAN LADISLAO. M. Moreno 1666, (1636) Olivos, Bs.As. Tel. 4799-5044 - sladislao@ciudad.com.ar

SPORT - DEPORTES
HUNGÁRIA VÍVÓ CSOPORT - ESGRIMA CLUB HUNGÁRIA. Pje. Juncal 4250, (1636) Olivos, Bs.As. Tel. 4461-3992 - henriette@arqa.com

EGYHÁZAK - IGLESIAS
"KRISZTUS KERESZTJE" MAGYAR EVANGÉLIKUS GYŰLEKEZET - IELU - CONGREGACIÓN EVANGÉLICA LUTERANA HÚNGARA "LA CRUZ DE CRISTO" - Aménábar 1767 - (C1426AKG) Buenos Aires. Tel. 4503-3736 - cvhefty@yahoo.com.ar
MAGYAR REFORMÁTUS EGYHÁZ - IGLESIA REFORMADA HÚNGARA - Cptn. Ramón Freire 1739, (1426) Buenos Aires. Tel. 4501-0543 - depataky@arnet.com.ar
"MINDSZENTYNUM ZARÁNDOKHÁZ" MAGYAR KATOLIKUS KÁPLÁNSÁG - ASOCIACIÓN DE LOS HÚNGAROS CATÓLICOS EN LA ARGENTINA - Aráoz 1857, (1414) Buenos Aires. Tel. 4864-7570 - info@mindszentynum.org

INTÉZMÉNYEK - INSTITUCIONES
ARGENTÍNAI MAGYAR INTÉZMÉNYEK SZÖVETSÉGE - AMISZ - FEDERACIÓN DE ENTIDADES HÚNGARAS DE LA REPÚBLICA ARGENTINA (FEHRA) - Capitán R. Freire 1739, (1426) Buenos Aires. Tel. 4551-4903 - nvattay@arnet.com.ar
ARGENTIN-MAGYAR KERESKEDELMI ÉS IPARKAMARA - CÁMARA ARGENTINO-HÚNGARA DE COMERCIO E INDUSTRIA - Av. R. Sáenz Peña 720 piso 9° "E", (1035) Buenos Aires. Tel. 4326-5107 - info@camara-hungara.com.ar
MAGYAR SEGÉLYEGYLET "SZENT ISTVÁN ÖREGOTTHON" - ASOCIACIÓN HÚNGARA DE BENEFICENCIA "HOGAR DE ANCIANOS SAN ESTEBAN" - Pac. Rodríguez 6258 (ex 1162), (1653) Chilavert, Bs.As. Tel. 4722-0098 / 4729-8092 - hogarhungaro@hotmail.com
MAGYAR IRODALMI ÉS KULTÚRTÁRSASÁG - ASOCIACIÓN LITERARIA Y CULTURAL HÚNGARA. M. Moreno 1666, (1636) Olivos, Bs.As. Tel. 4799-5044 / 6141 - jakabterek@ciudad.com.ar
MHBK - MAGYAR HARCOSOK BAJTÁRSI KÖZÖSSÉGE - COMUNIDAD DE CAMARADERÍA DE LOS EX COMBATIENTES HÚNGAROS EN LA ARGENTINA - J.B. Justo 183, (1602) Florida, Bs.As. Tel. 4796-0176 / 15-4949-9640 - vferlolo@fibertel.com.ar
SZENT ISTVÁN KÖR - CÍRCULO DE SAN ESTEBAN. M. Moreno 1666, (1636) Olivos, Bs.As. Tel. 4783-6462 - jakabterek@ciudad.com.ar
VITÉZI REND ARGENTÍNAI CSOPORT - ORDEN DE LOS CABALLEROS VITÉZ. Capítulo Argentino. Tel/Fax (5411) 4715-2351 - nvattay@arnet.com.ar

VIDÉK - INTERIOR DEL PAÍS
BARILOCHEI MAGYAR EGYESÜLET - ASOCIACIÓN HÚNGARA DE BARILOCHE - Rolando 250, (8400) Bariloche, Prov. de Río Negro. Tel. 02944-522469 moka_retezar@yahoo.com.ar

CHACOI MAGYAR EGYESÜLETEK:
- **COLECTIVIDAD HÚNGARA DE CNEL. DU GRATY** - M. Moreno N° 12, (3541) Coronel Du Graty, Prov. de Chaco. Tel. 03735-498-649
- **VILLA ÁNGELA-I MAGYAR EGYESÜLET - SOCIEDAD HÚNGARA DE SOCORROS MUTUOS** - Hungria 150, (3540) Villa Ángela, Chaco. Tel. 03735-420-939
CÓRDOBAI MAGYAR KÖR - CÍRCULO HÚNGARO DE LA PROVINCIA DE CÓRDOBA. Recta Martinolli 8611, Barrio Villa Belgrano, Córdoba. Tel. 0351-481-8531 / 0351-156-144-070 - filipancsilili@gmail.com
SANTA FE-I MAGYAROK TÁRSASÁGA - AGRUPACIÓN HÚNGAROS DE SANTA FE (CAPITAL) - 9 de Julio 6345, (3000) Santa Fe. Tel. 0342-469-5500 - zoltanhorogh@hotmail.com

Atención:
Rogamos a los responsables informarnos de errores o cambios. Gracias.

Esta edición fue impresa en **IMPRESA ALFA BETA S.A. 4522-1855**